

DIOSCORIDIS

Potus cum vino succus, men-
ses & vrinam ciet: idem facit
pesslo appositus.

Veratrum album.

Cap. C L.

Helleborum album, Latini
veratrum album vocât, fert fo-
lia plantaginis aut betæ sylue-
stris similia, sed breuiora, & ni-
griora, rubescencia: caulem ca-
uum, quadrantalem, tunicis cō-
uolutum quas abdicat cum a-
rescere incipit: radicib⁹ niuitur
multis, tenuibus, ab oblōgo &
exiguo capite ceparum modo
exeuntibus nascitur in monti-
bus & asperis. Radices melsi-
bus colligendę. Optimū habe-
tur candidum, friabile, carno-
sum, modicē extentum, nec ta-
men iunci modo mucronatū,
quod frangēdo puluerē emit-
tit, & tenuē habet medullā, gu-
stu non admodū feruens, neq;
faliuā subinde ciens (huiusce-
modi autē strangulat.) Prima-
tum Cyrenaicum tenet. Gala-
ticum autē & Cappadocicum,
candidiora, & puluere quodā
obstita, celerius strāgulatus mo-
uent. Vomitione autem vari-
os extrahit humores. Collyriis
admiscetur, quæ caliginem o-
culorum discutiunt. Partus im-
positum necant, menses pellit,
ster-

ὁ δὲ χυλὸς συνὸ οἶνον πεπιζόμενος
καταμύνηται καὶ οὖρα ἀγείρει καὶ ἐν
πρωτῷ περὶ δειλῆς τὸ αὐτὸ ποιεῖ.

Περὶ Ελλεβορίου λευκοῦ.

Κεφ. ρνʳ.

Ελλεβοριος λευκὸς φύλλα ἔχει
ὅμοια τοῖς τοῦ ἀνιολώου, ἢ
σύντλου ἀγρίου, βραχύτεσσα δὲ
καὶ μελαίντεσσα καὶ ἐνυδρὰ πλὴν
χρόαν· χαμηλὸν δὲ παλαιαιστῶν,
καῖλον, ἀειφλοῖζόν μιν ὅτε ἀρξέ-
ται ξηραίνεσθαι· ῥίζαι δ' ὕψισι 10
πολλὰ, λεπτὰ, ἀπὸ κεφαλίου
μικροῦ καὶ ὀπιμνίκαις, ὡς παρὰ
κρομμύου συμπεφυκταί· φύεται
ἐν ὄρεσιν τοῖς χυτέαρχοις. Σουλ-
λέγειν δὲ δεῖται ῥίζας παρὰ τὸν
πυραμντόν. ἄριστος δὲ ὅστις ἀν- 15
τοῦ, ὁ μετέως τεταμένος καὶ λευ-
κὸς, καὶ * ὀδραντικός καὶ στερνώ-
δης, οὐκ ἀποξίς δὲ καὶ χοινώδης,
ἢ γροῦν ἀφιεῖς ἐν τῷ θρανέσθαι,
ἔχων δὲ καὶ πλὴν ἐν τριάντῳ λε-
πλῶ, ἐν πυρρῶν πλὴν γένῳ οὐ 20
λίαν, οὐδὲ ἀδράως, σίελον ὀπ-
σιώμενος, πνιγώδης γὰρ ὁ πρῶ-
τος· περὶ τῆς δὲ ὁ * κυρλωαῖκος·
ὁ δὲ γαλαπτικός καὶ χαλκοπαδοκί-
κός, * λευκότερος καὶ χροώδης καὶ
πνιγώδης εἶδος. Καθαίρει δὲ δι' 25
ἐμέτων ἄγων πικρία· μύηται
δὲ καὶ κολληεῖς τοῖς δυναμῆ-
νοῖς τὰ ὀπκοῖον ταῖς κοραῖς
ἀποκαθαίρειν· καὶ ἔμμενα ἄγει,
καὶ ἔμμενα κτείνει περὶ δὲ μένος.
πᾶσι

- πάρμοις τε ἐρεθίζει, καὶ μύας
κτείνει συν μέλιτι καὶ ἀλφίτῳ
φυρακτεῖς, συγκατεφόρμους τε
κρέας, συνθήκει αὐτά. δίδο-
ται ὅ νήσει καὶ ἑαυτὸν καὶ με-
5 τὰ σπασίμου καὶ θαλάσσης χυλοῦ,
ἢ ἄλκυος, ἢ μελικράτου, ἢ πόλκι,
ἢ φακοῦ ἢ ἄλλου βοφήματος. συσ-
σιτοποιεῖται δὲ καὶ ἄρτον καὶ ὀπι-
ται. ἢ δὲ περὶ σαρωγὴν καὶ ὀπι-
διάτησις, ἐξέρχεται παρὰ τοῖς
10 περὶ σαρωγὴν καὶ ὀπι-
αὐτῆς γράψας, μάλιστα δὲ συγ-
καταπίεμεθα. φιλονίδην τῷ σι
καλῶ τῷ ἀπὸ ἐννης, μακρὸν γὰρ
ἔστιν ἐν ὕλκῃ παρὰ δόσει περὶ σαρω-
γὴν καὶ ὀπι-
15 ἀρωγίῳ. δίδοσι δὲ ἔννοιαι συν*
πολλῶ βοφήματι ἢ χυλοῦ πηλ-
δει, ἢ καὶ τροφίῳ ὀλίγῳ περὶ δι-
δόντες, ὅτι δίδοσι τὸν ἐλλέβο-
ρον εὐθείως, ἔφ' ὅτι μάλιστα πνι-
γμὸς ὑποπίπτει καὶ ἀποθνήσκει σῶ-
20 ματος ὑποκείται, ἀκίνδυνος γὰρ
ὅτι τῶν οὕτω λαμβανόντων ἢ καὶ
δαρσις. διὰ τὸ μὴ ἀκρίως τὸ
φαρμακὸν παρὰ πίπτει τοῖς σῶ-
μασι καὶ βόλαιοι δὲ ἐξ αὐτοῦ
περὶ στείται τῇ ἰδρῶ μετ' ὅξους,
25 ἐμέτοις κινουσίην

Περὶ Ἐλλέβορου μέλανος.

Κεφ. ρνά.

Ἐλλέβορος μέλας, οἱ δὲ με-
λαμπόδιον, οἱ δὲ ἕκτομον, οἱ δὲ
πυκνῶρον, μελαμπόδιον ὅ λέ-
γεται

sternutamenta excitat, mures
interficat cum melle & poléta
fubaetū, absumit carnes si co-
quatur vná. Datur per se ieiun-
nis, & cum sesama, aut ptisanæ
succo, aut halicæ, aut létis cre-
more, cū aqua mulsa, aut pul-
te, aut quauis alia forbitione.
Cogitur cū pane, & ita inassa-
tur. Preparatio corporū, ac vi-
ctus ratio, diligēter tradita est,
cum ab his qui de medica eius
porione scriptitarūt, tum maxi-
mè à Philonide Siculo Ennéfi,
cui nūc assentimur: quippe lō-
gum nimis esset, in hac praser-
tim æditiōe de materia simul
medicā curandi rationē expo-
nere. Dant nonnulli in pultis
forbitione, aut copioso halicæ
cremore: aut paucū antea ci-
bum dari præcipientes, statim
veratrū offerunt, iis præsertim,
quibus stragulationis suspicio
imminet, aut si valetudo corp⁹
infirmat: hoc enim modo de ie-
ctio nihil periculi minatur, q̃
cibo munitis nō intempestiuè
medicamentū corporibus of-
feratur. Vomitiones concitant
subditè ex eo balani, cū aceto.

Veratrum nigrum.

Cap. C L I.

Helleborū nigrū, appellatur
melampodion, quoniam ca-
prarū

DIOSCORIDIS

prarū pastor, nomine Melampus, furētes in se proetidas primus purgasse, & sanasse fertur. Folia ei viridia, platani familia, minora, foliis sphondylii proxima, subaspera, nigriora, pluri-
b^o diuisuris incisa: caulis asper: flores purpurei, candidi racematum coherentes: semen cnic-
ci, quod in Anticyra sesamoides vocant: quo deiectiones moliantur: radicibus coharet
nigris, tenuibus, à capitulo, cepæ simili confibratis: quarū est
vřfus: in collibus, asperis, & siccis
tuentibus locis enascitur. Optimum est quod ex huiusmodi
petitur terris, vt ex Anticyra. Nigrum inibi probatissimum
gignitur. Eligi debet corpulentum & plenum, in quo tenuis
sit medulla, acre gustu, feruēns
que: cuiusmodi est in Helicone, Parnaso, & Aetolia natum:
attamē Heliconium præcellit. Veratrum nigrum purgat ven-
trem, detrahīt bilem pituitasq; datum per se, aut cum scam-
monia, & tribus obolis, siue drachma falis: decoquitur vel
cū lente & iusculis, quæ purgationis causa sumptitantur. Prodest morbis comitialibus, melancholicis, infanientibus, articulariis doloribus, & resolutis.

Menfes

γ^α), ἐπεὶ δὲ δοκεῖ μάλα μῆκος τῆς αἰτίας τὰς περὶ τοῦ θυγατέρας, μακρίσας ἐν αὐτῷ καθαίρει περὶ τοῦ θράσους, ἐχει δὲ τὰ φύλα χαλκωτά, πλαταίνοντες σφονδυλῶν, ὡς ἀπὸνα δὲ πρὸς τὰ πρὸς αὐτῶν 5
λαίς καὶ πολυοῖς δέσσει καὶ μὴ αὐτῶν καὶ ὑπερβαίνει καὶ κενὸς τρυφῶν αὐτῶν δὲ λευκὰ, ἐμπέφυκα, τῶν δὲ γήματα βουβώνων καὶ ἐν αὐτῷ καρπὸς κίκα ὁμοιος, ἐν καὶ αὐτὸν χαλκῶν οἱ ἐν αὐτῷ σπασμοῖς δὲ 10
χρῶμα πρὸς τὰς καθάρσεις αὐτῶν ἔχει δὲ ὑπερβαίνει καὶ μέλαινα, οἷον ἐπὶ πνοῦ καρδίας κρομμύσας ἡρτημέναι, ὧν καὶ ἡ χεῖρ σφύει ἐν τρυφῇ καὶ χαλκωτοῖς καὶ καταξέροις τοῖς. Καὶ αἵματος 1
ὅ ἐκ τῶν ταύτων λαμβανόμενος χρωμάτων οἷός ἐστιν ὁ ἐξ αὐτῶν καὶ ὁ μῆκος καὶ χαλκῶς ἐν αὐτῇ γινώσκῃ. ἐκλέγει δὲ τὸ σπασμον καὶ σφύρον, λεπτὴν ἐχούσα δὲ ἐν τρυφῇ, δριμύτην ἐν τῇ γούρῃ καὶ πυρρῇ. 20
ταῦτος δὲ ἐστὶν ὁ ἐν τῷ ἐλκῶνι καὶ παρνασῶν καὶ αἰτωλίας φουόμος διαφέρει μὲν τοῖς ὅμοις. Καθαίρει δὲ τὸ ἀνω κοιλίαν, ἀγων φλέγμα καὶ χολήν, καθ' ἑαυτὸν ἢ μετὰ σκαμμονίας διδοόμενος, καὶ ἀλῶν 25
ἢ βρωχίου ὁμοίως συνέχεται καὶ φασκῇ, καὶ ζώμοις τοῖς εἰς καθαίρεσιν λαμβανόμενοις. ὡφελεῖ δὲ ἐπιληπτικούς, μεταρχολικούς, μαυρομένους, ἀρθριτικούς, παραληνμένους.

περὶ

περσευεὶς δὲ, ἑμὲν αἶρεϊ, καὶ
 ἑμὲν αἶρεϊ, σφειγνᾶς τε κα-
 τὰ τρεῖς καὶ μετὰ τρι-
 πλῶν ἐξαιρεθείς. ὁμοίως καὶ ὅπῃ
 δυσκοινοῦντων κατὰ τρεῖς εἰς τὸ ἕξ,
 5 ἑμὲν αἶρεϊ. ἢ γ' ἡμέρας. Σε-
 ραπύει δὲ καὶ ἰσχυρὰς μετὰ λι-
 βανωτῶν ἢ κηρύου καὶ πώσσης καὶ
 κεδρίνου ἐλαίου κατὰ τρεῖς ἡμέρας.
 μετ' ὅξους δὲ καὶ ἑαυτὸν κατὰ
 πλῶν αἶμα, ἀλφειοῦ καὶ λει-
 10 γώμης καὶ λειπιδος Σεραπύει.
 ἑμὲν αἶρεϊ δὲ (ὅξιν ὁδονταλγί-
 ας περσεύει διακλυζόμενος. σι-
 πηλῆς τε μίγνυται. μετὰ δὲ κρι-
 θίνου ἀλεύρου καὶ οἴνου, κατὰ
 πλῶν αἶμα ὅσῃ ὑδρωπικοῖς ὁφέλι-
 15 μόν. συμφυτευθείς δὲ ἀμπέλοις
 περσεύει τὴν εἰρήνην, τὸν ἐξ αὐτῶν οἶνον
 κατὰ τρεῖς ἡμέρας. περ-
 βαίνοισι δὲ καὶ οἰκίαις αὐτῶν κα-
 τὰ τρεῖς ἡμέρας εἶναι νομίζοντες. ὅσῃ
 καὶ ὁρύσσοντες ἴστανται περσεύει.
 20 ὅξιν αἶμα ἀπόλλωνι καὶ ἀσκληπιῷ
 φυλακόμενος αἶμα, ἐφ' ἡμέρας
 γὰρ φασὶν οὐκ ἀκινδύνως. δίδω-
 σι γὰρ θάνατον ὁ ὄρνις ἐάν τις ἰδῇ
 πλῶν ὁρύσσοντα ἐλλείβεσθαι. συντό-
 μως δὲ δίδωσιν, διὰ τὸ κακῶς
 25 βιάσθαι ἐν τῇ ἀποφορᾷ γίνεσθαι.
 ὅσῃ εἰς περσεύει αἶμα οἱ ὁρύσσον-
 τες, ἐδίδωσι σκόροδα, καὶ οἶνον πεί-
 νοισιν. ἀβλαβέστεροι γὰρ οὗτω δια-
 τίθενται. ἐξεντελείεται δὲ ὡς περ
 καὶ ἡλικίος ἐλλείβεσθαι.

Πρὶς Ση-

Menses inditum trahit, partus
 necat, purgat fistulas imposi-
 tum, & tertia die detrahunt.
 Item contra grauitatem audi-
 tus in aurem demittitur, ibiq;
 in alterum aut etiam tertium
 diem esse finitur. Scabiem sa-
 nat, illitum cum thure, aut ce-
 ra, & pice, & cedrino oleo: vi-
 tiliginibus, lepris, impetigini-
 bus, ex aceto medetur: den-
 tium dolorem collutione mi-
 tigat: erodentibus medicamen-
 tis commiscetur: hydropico-
 rum ventri vtilissimè imponi-
 tur factū ex eo, farina hordea-
 cea, & vino, cataplasma: consi-
 tum proximè radices vitiū, vi-
 num purgandi facultate donat.
 Huius resparsu domos expiari
 arbitratur: quare inter fodien-
 dum stantes, Apollinem, Aescu-
 lapiūmque precantur, ac vitat
 aquilæ volatus, aduolare enim
 nō sine periculo tradunt: nan-
 que si auis effosionem belle-
 bori conspexerit, moriturum
 qui succidit, auguriū est. Cele-
 riter effodiatur oportet, quo-
 niam halitu caput aggrauat:
 quapropter, ad id arcendū, fos-
 furi, alliū præsumere, & vinum
 bibere cōsueuerūt: nulli ita no-
 xæ opportuni redduntur. Ve-
 ratri albi modo emedullatur.

Sesā-

DIOSCORIDIS

Sesamoides magnum.

Cap. CLII.

Sesamoides magnū, in Anticyra helleborū vocant, quoniam albo veratro in purgationibus misceatur. Simile est fenecioni aut ruta: longo folio: flore candido: radice gracili, ignaua: semen gustu amaro, cætera sesamæ simile. Ventrem detrahit: datur tritum ad bilis pituitæque deiectiones, quantum tribus digitis capitur, addito veratri albi sesquibolo, ex aqua mulsa.

Sesamoides paruum.

Cap. CLIII.

Sesamoidi paruo cauliculi sunt dodrantes: folia coronopi, minora, hirsutiora: & in cauliculorum cacumine capitula, florum penè purpureorum, medio eorum albo: semen sesamæ fulvum, amarum: radix tenuis. Detrahit bilem pituitasque, semen ex aqua mulsa potum dimidio acetabulo: illitum ex aqua, tumores ac tubercula discutit. Nasctitur in asperis.

Sylvestris cucumer.

Cap. CLIIII.

Cucumis sylvestris fructu solo distat à satiui cucumerc, quem

Πρὶ Σησαμοειδοῦς τὸ μέ-
γανον. Κεφ. ρη'.

Σησαμοειδὲς τὸ μέγα, ἐν ἀν-
τικύρῃ ἐλλέβορον καλοῦσι, διὰ
τὸ μίγνυσθαι ἐν ταῖς καθάρσεσι
τῷ λευκῷ ἐλλέβορῳ. ἔοικεν ἢ πέντε
ἡεξέροντι ἢ πηγάῳ· φύλλα μα-
κρά· ἄνθος λευκόν· ῥίζα ἰσχυρὴ ἀ-
σπερκτος· σπέρμα ὁμοιον σισυ-
μῳ, πικρὸν ἐν τῇ γούσει. Ο κα-
θαίρει * αἷον φλέγμα τέ καὶ χολ-
λὴν ὅσον πῖς τεταρτάτοις
λεῖον ληθδὲν μετὰ ἐλλέβορου
λευκοῦ τεταρτῶν ἡμωβολῶν σὺν με-
λικράτῳ.

Πρὶ Σησαμοειδοῦς τὸ μι-
κροῦ. Κεφ. ρηγ'.

Σησαμοειδὲς τὸ μικρὸν χαμ-
λὶα ὅτ' ἀπιδαιμιᾶν ἔχοντα φύλ-
λα κορωνόποδι ὅμοια, διασπ-
ρα μύρτοι καὶ μικρῆς τεσσ. ἔσ'
ἄκρου δὲ τῶν χαμλίων καφάλια
ἀνδίων ὑποπερσφύρων, ὧν τὸ μέ-
σον, λευκόν· ἐν οἷς σπέρμα σισυ-
μῳ ἔοικος, πικρὸν, κίρρον· ῥίζα
λεπτή. Καθαίρει * δὲ χολλὴν καὶ
φλέγμα κατὰ πέντε τὸ σπέρμα,
ὄξυδάφου ἡμισὺ σὺν μελικράτῳ
καταπληθδὲν δὲ μετὰ ὕδατος,
φύματα καὶ οἰδήματα διαφορεῖ,
φύεται ἐν τραχέσι χωρίοις.

Περὶ Σίκυος ἀγρίου.

Κεφ. ρηδ'.

Σίκυος ἀγρίου τῷ καρπῷ μό-
νον διαφέρει τοῦ ἡμέτερου σίκυος,
ἐλάσσον.

ἐλάσσονα πολλῶ ἔχον βλαναίοις
 ἐπιήκεσθαι εὐκότα· τὰ φύλλα καὶ
 τὰ κλήματα ἡμέρῳ ὅμοια· ῥί-
 ζαν δὲ λευκὴν καὶ μεγάλῃ· φύε-
 ται ἐν οἰκοπέδοις καὶ ἀμμόδε-
 5 σι τόποις, ὅλος δὲ ὁ ῥάμιος πικ-
 ρός. Ἀρμόζει δὲ ὁ τῶν φύλλων
 χυλὸς ἐνταζόμενος ὠταλίαις. ἡ
 δὲ ῥίζα καταπλαθεῖσα μετὰ
 ἀλφίτου παῖν οἰδημα παλαιῶν
 διαφορεῖ· μετὰ ῥητίνης δὲ τερ-
 10 βινθίνης ἐπιτεθεῖσα, φύματα
 ῥήπει· μετ' ὅξους δὲ ἐψηθεῖσα
 καὶ καταπλαθεῖσα, ποδάγρας
 διαφορεῖ· καὶ ἰσθμὸς δὲ ὄντι
 ἔγκλυσμα καὶ ὀδονταλίας δι-
 κλυσμα τὸ ἀφέψημα. ἔπειτα δὲ
 15 λεία ἀρτοῖς, λέπτερος καὶ λευκί-
 νας σμύχει· οὐλαὶ τε μελάναις
 καὶ σπύλοις τὸν ἐν πρὸς ὥπῳ ἀ-
 ποκαθαίρει. καὶ ὁ χυλὸς δὲ τῆς
 ῥίζης, πλεῖστος τεινῶν ἡμικολίων
 τὸ ἐλάττησεν. καὶ ὁ φλοιὸς δὲ ὅσον
 20 τέταρτον ὀβυδάφου καθαίρει φλέγ-
 μα καὶ χολῆν, καὶ μέλιστα ἐπὶ ὑ-
 δρωπικῶν, δίχα δὲ τὰ πύγῃ μα-
 χὼν ἀδικεῖν παύεται πύλιν καθαί-
 ρει, δὲ τῇ τῆς ῥίζης λαβόντα ἡ μί-
 λιστον, μετὰ δύοιν ξεστῶν οἶνον μά-
 25 λιστα λιευκοῦ λεάνην καὶ διδόναι
 ἐν τούτου κυάδους γ' * ἕως αὖ ὁ
 ὄγκος ἱκανῶς συσταλῇ.

Πεεὶ Ελατηρίου. Κεφ. ρνέ.

Τὸ δὲ λεπρόμενον ἔσται ῥιον, ἐν
 τῷ καρπῷ τῶν σπυρίων σκευάζει
 τὴν

quem longè minorem parit,
 oblongis glandibus non dif-
 similem: folia atque fermen-
 ta fatiui refert: radice candi-
 da, magna: nascitur in fabu-
 letis, & ruderibus, frutice in
 totum amaro. Instillatus fo-
 liorum succus, aurium dolori
 conuenit. Illita ex polenta ra-
 dix, veterem omnem tumo-
 rem discutit: imposita cum re-
 sina terebinthina, tubercula
 rumpit: ischiadicis infunditur:
 podagras discutit, decocta ex
 aceto, & illita. Eius decocto
 dentes in dolore colluuntur.
 Aridae farina impetiginem, le-
 pras & vitiligines absterget: ni-
 gris cicatricibus colorem red-
 dit, & in facie maculas ex-
 purgat. Radicis succus sesqui-
 oboli pondere, & item cor-
 tex, acetabuli quarta parte,
 bilem pituitamque deiciunt,
 praesertim in hydropicis: (de-
 iectiones autem circa stomachi
 iniuriam mouet) radicis
 scilicet, in vini praesertim Li-
 byci hemina conteritur, dan-
 turque ex eo terni cyathi tri-
 duo, dum tumor abunde de-
 primi cernatur.

Elaterium. Cap. CLV.

E fructu huiusce cucumeris, fit
 medicamentum quod elaterium voca-
 tur, ad hunc

DIOSCORIDIS

etur, ad hunc modum : Decer-
pti cucumeres, qui tacti pro-
tinus exiliunt, seruantur nocte
vna : postridie imposito supra
craterem rariore cribro, vtrif-
que manibus prehensi, sigilla-
tim supino cultro, sursum ver-
sus aciem habente, finduntur,
atque per cribrum humor in
subiectum vas exprimitur : si-
mulque carnosum quod hæsit
cribro, quò facilius excidat, e-
liduntur: quod ita pressum est, re-
sidere sinitur, atque in viciniā
peluim demittitur. Coacerua-
ta autē in cribro segmina, dul-
ci aqua perfunduntur, & de-
nud pressa abiiciuntur. Humor
in pelui agitur, & linteo o-
pert^o, foli exponitur: dūmq; ste-
terit, tota supernatans aqua cū
humore concreto, effunditur.
Hoc verò idētidem fieri solet,
donec existens aqua liquefcat:
qua stillatim exhausta, sedimē-
tū mortario suscipitur, & con-
terendo cogitur in pastillos.
Sunt qui ad hauriendam pro-
tinus fucci abundantia, cribra-
tos cineres humi inspargant,
& medium cauantes, triplica-
tū linteū obtundant, per quod
eleterium cum sua humidita-
te diffundunt, siccātūmq; in
pila, vt dictum est, conterunt.

Aliqui

τὸν τρέπον τοῦτον· τὸν ἅμα τῷ
ἀλάτῃ σκῆυς ἀποπιθόντας ἐκ-
λέγων, ἀποτίθεις, ἐξὼν νύκτα· τῇ
δὲ ὑπερέα ἐπὶ κρητῆει κόσκι-
νον μὴ πυκνὸν ἐπίθεις, καὶ μα-
χάειον ὑπὸν ἀρμόσας, τὴν ἀκ-
μὴν ἔχον ἄνω, λαμβάνων ἀμφο-
τέρως ταῖς χερσὶ καθ' ἕνα τῶν σι-
κνῶν, διαίρει καὶ ἐκθλίβει διὰ τοῦ
κοσκίνου τὸ ὑγρὸν εἰς τὴν ὑποκί-
μῳλον κρατμεῖαν· περὶ σκεθλίδων
καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς σαρκαῖδες ὁ δὲ 10
περὶ πῆπης τῷ κοσκίνῳ· ἵνα καὶ
αὐτὸ διεκπύπῃ· καὶ εἰς λεκανί-
λον παρθεκίμῳλον τὰ ἐκθλίβουσα
βλάψῃ. σωρεύσας δὲ τὰ τετυμμέ-
να ἐπὶ τῷ κοσκίνῳ, ὑδατι γλυκεῖ
πυριχέας καὶ ἀποπίσας, ταῦτα 15
ἢ ῥίπτει, τὰ ῥάξας δὲ τὸ ἐν τῇ λε-
κανίᾳ ὑγρὸν καὶ σκεπάσας ὁδόνῃ, τί-
θεις ἐν ἡλίῳ· καὶ ὅτε σῆ· παῖ τὸ ἐ-
πινηρόμενον ὑδαρ μετὰ τοῦ ἐπι-
πύρου, ἀπόχει. καὶ τὸ το ποιεῖ πολ-
λάκις ἄρχε· οὐ κατὰ σῆ τὸ ἐφιστά- 20
μενον ὑδαρ· ὁ γὰρ ἐκτραγίσας ἐ-
πιμειῶς, ἢ ὑποστὰς μίλῳ βαλὼν
εἰς θυῖαν, λέανει, καὶ ἀνὰ πλατῆ
τροχόκοις· ἐνιοὶ δὲ περὶ τὸ τὰ-
χως ἀνικμαδίῳ αὐτὸ ὑγρὸν, τέ-
φραν σεσημένῳ ἐπὶ γῆς χυτα- 25
σφάσαντες καὶ κοιλάσαντες τὸ μέ-
σον, ὁδόνιον βίπλῃν ἐπιθήαντες,
καὶ τοῦτε τὸ ξαπτεῖον σὺν τῇ ικ-
μάδι ἐπιχέουσι, ἀναξήρανθῃν, ἐν
δὲ θυῖα λεάνεσθαι ὡς περὶ εἰρηται.
ἐνίοι

- ἔτιοι δὲ ἀντὶ τῆς ὕδατος θάλατ-
ταν παρέρχοντες, πλυνοῖσιν. οἱ
δὲ, τῇ τελευταίᾳ πλύσει μελί-
κρατον παρέρχουσι. δοκεῖ δὲ ἐλα-
πίδιον κάλλιστον εἶναι τὸ μετὰ τῷ
λευκοῦ ἢ συρτὶ ἔνικμον, κοῦφον,
λείον, πικρότατον τῇ γούστῃ, καὶ
περὶ αὐτὸν λύχνον ἐνθάδε. τὸ μὲν
τοῖς περὶ σίζον καὶ τραχὺ καὶ δο-
λερὸν τῇ ὀφεί, γούστον ὀρεκτικόν καὶ
τέφρα, βαρὺ τὸ ὄσθι καὶ φάλλον.
10 ἔτιοι δὲ καὶ τῷ χυλῷ τῷ σικκῷ,
μυηνοῖσιν ἄμυλον, πρὸς τὸ μι-
κρύνεσθαι αὐτὸ λευκὸν καὶ κοῦ-
φον. εἰς μὲν τοῖς τὰ κατὰ πικρὸν ὁ
διετὴς ἀρμόζει ἄρχει δεκάετων·
ἢ δὲ τελεία * πέντε ὀβολός· ἢ ὅτι
15 λαχρὴν ἡμιόβολιον· πινδύοις δὲ
διχαλκον· πλεῖον γὰρ πέντε κύν-
δυμον ὀπφέρει. κινεῖ δὲ πλὺν κά-
τω καὶ πλὺν ἄνω κατὰ τὴν ἄρσιν
φλέγμα καὶ χολήν. αἰείδη δὲ
τοῖς διανοοῦσιν ἢ δὲ αὐτοῦ κά-
20 τὰρσι. εἰ μὲν οὐκ ἐλέγξῃ καὶ κοι-
λίαν κατὰ τὴν διπλάσιον ἀλόν
μύξας χυτὶ μμεως ὅσον χρῶται δι-
ὑδατος ὀρεκτικῶν κατὰ πύπτα δι-
δου, ὁπρὲρ φέτω ὅτι χυλῶν ὕδα-
τος κινάδον ἕνα εἰς ὅτι ἐμμεν ὕδα-
25 τὸ ἀνιέται, πλεῖον τὸν ὑπο γλῶσσῃ
διὰ χυλῶν τοῖς ὡς ὅτι ἐσωτάτω
εἰ ὅτι δυσμενὲς εἶναι ἢ ἐλάω ἢ ἰεῖω
μύξω διεῖς, κόλυε δὲ κοιμῶσθαι.
τοῖς δὲ κατὰ τὰς ἀνδρῶν, ὑν-
εχρῶς περὶ σφίγγειν δεῖ οἰνέλαιον·
ἐμοῦ

Aliqui pro dulci aqua marinā
perfundentes, ita eluunt. Alij in
nouissima lotionē, mulsam a-
quā respergunt. Elateriū opti-
mū esse constat, leue, nō pōde-
rosum, cū candore leniter hu-
mectum, gustu amarissimum,
quodque lucernarū luminibus
obiectū, facile flagret. Porra-
ceū tamen scabrumq; si turbi-
dū spectetur, atq; erui cinerisq;
plenū sit, graue & vitiosum ef-
fic solet. Nec desunt, qui cucu-
mis succo amyli immisceat, vt
candorē ipsū & laxitatē imitē-
tur. A bimatu ad decenniū de-
iectionib; vtile est. Integer mo-
do, obolus est: minimus, semiobo-
lus: pueri, chalciduo: si quē co-
piose, periculū adfert. Bile ac pi-
uitiā vtriusque parte extrahit. O-
ptima suspensio est purgatio.
q; si ī animo sit deiectionē mo-
liri, adiecto salis duplo, & sibi
quē colorare sufficiat, ex aqua,
erui magnitudie catapotia da-
to, postea cyathus vnus aque tepi-
de forbeas: ad citādas tñ vom-
itiōes aqua diluēs elateriū sub-
iectas linguae partes peritissimē
pēna oblitio: q; si quā diffici-
li euomat, oleo aut vngueto i-
rino resoluito, somnū ihibeto.
Porro his q; eximiē vacuā cōti-
nuē vinū, & oleū dari cōuenit:
H etenim

DIOSCORIDIS

etenim vomendo restituuntur. Quòd si vomitiones non finiantur, aqua frigida, polenta, posca, poma, & quæ stomachum densando corroborant, offerenda sunt. Ciet elaterium menses, & partus enecat, in pello subditum: morbo regio medetur, cum lacte naribus infusum, & diuturnis capitis doloribus liberat: efficacissimè anginis illinitur, cum veteri oleo, melle, aut felle taurino.

Staphis agria.

Cap. CLVI.

Staphis agria, siue herba pedicularis, folia habet labruscæ, diuifa: & cauliculos rectos, molles nigrosq: fert floré glasti: & folliculos virides, similes ciceri, & in his nucleum triangulum, scabrum, ex nigro subfuluescentem, intus album, gustu acrem. Grana quindecim, si trita in aqua mulsâ dentur, crassum humorem per vomitum purgât: sed qui hauserūt, ambulare debent, prouident tamen attendere oportet, & aquâ mulsam cōtinuò potui dare: quoniâ pericula strangulationis inferūt, &

ἐμοῦντες γὰρ ἀποκαθίσταται. μὴ πανομήμων δὲ τῶν ἐμέτων, ὕδωρ συγχρὸν καὶ δΐφειτον καὶ ἐξύκρατον καὶ ὀπώραν, καὶ ὅσα διύανται τὸ σωμαχὸν πυκνῶσαι περισσευέκτεον. κινεῖ δὲ τὸ ἐλατήριον καὶ ἐμμύια, καὶ ἐμβρυα κτείνει ἐν περιτέτῳ ἐγχευέν τε μετὰ γάλακτος εἰς τοῦ βρόχου, ἵκτερον ἀποκαθαίρει, καὶ καρδιακῆρας καὶ χροῖας ἀπαλλάττει συνασχηκοῖς τὸ διάχρισμα περισπικὸν μετ' ἐλαίου παλαιοῦ ἢ μέλιτος ἢ χολῆς τανυρίας. τὸ δὲ ἡμέτερον σπύλον ἢ βίζα λεῖα ποδεῖται συνὶ ὕδρομύηντι < ἀόλκῃ, ἐμέτοις κινεῖ. εἰ δὲ τις μετὰ τὸ δεῖπνον περιέως ἐμέσαι ἐθέλει, ἀκούσιν ὁλοοὶ β'.

Πρὶς Σταφίδος ἀγρίας.

Κεφ. ρνς.

Σταφίδος ἀγρία φύλλα μὲν ἔχει ὡς σπῆρον ἀμπέλου ἀγρίας ἐπεχρημένονα* χαυλία δὲ θάλα, μαλακά, μύδια τὸ δ' αὖτος φέρεται ἰσάτη ὁμοιον. τὸ δὲ καρπὸν ἐν θυλακίοις χλωροῖς ὡς σπῆρον ἐρεβίνθου, τεύχονον, στεγνόν, ὑποκίρρον ἐν τῇ μέλανι, τὰ δὲ ἐνδον λευκὸν, γευσάμενον δριμύ. Τούτοις κόκκοις ἢ ἐάν τις κεάνας ἐν μελικράτῳ δά, καθαίρει δι' ἐμέτων πάχην πεπαιγμένην οἱ πεποκόπτε. δεῖ μὲν τοι περιτέχειν συνειπὼς μελικράτον διδόντας, διὰ τὸ ἐπιφέρειν τοῦ κτ' πηγμῶν κινδύνους, καὶ

ἢ καὶ ἐν τῷ φάρμακῳ ἀμύζει δὲ
 τενοθεῖται καὶ ἡ αἰὼν συρριθεῖται
 πρὸς οὐδενόσσης ἢ κνημιῶν ἢ
 ἰώρας. διαμασσηθεῖται δὲ φλέγ-
 μα ἄλλο παλαιοῦ καὶ ὁδὸν πρὸς
 5 ἡλίας ὁφελεῖ σὺν ὅρῳ ἐλκεῖται
 καὶ διακλυζομένη οὐλὰ τε βου-
 μα πρὸς ἡμᾶς σέλλει καὶ ἄφθας
 τὰς ἐν στόματι θέραι πρὸς μετὰ
 μέλιτος. μίγνυται ἢ τοῖς πυρ-
 ροῖς μαλάσσεται.

10 Περὶ Θαψίας. Κεφ. ρη'.

Θαψία ὀνόμαται ἡμῶν ἀπὸ τῆς
 δοκεῖν πρὸς τὸν κύβητον ἐν δὲ ἰσ-
 τῇ γήστῃ τῇ ὁμονύμῃ. τῇ δ' ὅλη
 φύσει ὅμοιον ναρθηκῇ, ἰσχυρότερος
 δ' αὐτῆς μάλλον ὁ καρπὸς καὶ
 15 τὰ φύλλα μακρότερα ἐμφερῆ· ἐπὶ
 ἄκρῳ δὲ σπινθίδια καὶ ἐλάτναι ἀ-
 πτόφισιν, ἀνὰ τῶν ὁμοίων ἐπὶ τῶν αὐ-
 τῶν κλάδων σπέρμα ὑπόπλασιν,
 τῶν τῶν ναρθηκῶν ἐμφερῆς, ἐλατῶν
 μὲν τοῖς ῥίζαις ἐνδοθεν λευκῇ, μακ-
 20 λα, μέλανα δ' ἐξωθεν τὰ χυλοποι-
 ος, δειμνία. Ἡ τις ὁπίζεται πε-
 ρισυρθεῖται καὶ ἐγκοπήσῃ τὸν
 φλοιὸν, ἢ κοιλανθεῖται, αὐτὴ ἐν ἐ-
 αὐτῇ θορυβῶς ἢ ῥίζα ἢ πτωμα-
 ζομένη πρὸς τὸ καθαρεῖν ἡμῶν
 25 τὸν ὅπον· τῇ δ' ὑπερέχει δὲ ὅπον-
 τας ἀναιρεῖσθαι. τὸν ὅπον συλ-
 τα ὅπον. γυλίζεται δὲ κοπῆται ἢ
 ῥίζα καὶ διὰ κυρτίδος ἢ ὄργανου
 ἐκθλίβεται καὶ ξηρανθεῖσα ἐν ἡ-
 λίῳ δὲ ὁσρακίῳ παρὸς ἀγγεῖον.

ἡ 101

& fauces adurunt. Trita & ex
 oleo illita, phthiriasi prodest:
 item prurigini & psoris. Cit
 plurimam pituitam comman-
 ducata: decocta in aceto, den-
 tium dolori, colluto ore, sub-
 uenit: rheumatismum gingiua-
 rum sistit: vlcera oris manan-
 tia cum melle sanat. Vrentibus
 malagmatis imponitur.

Thapsia. Cap. CLVII.

Thapsia nomē ideo accepit,
 quod in Thapso eiusdē nomi-
 nis Insula, primum inuenta sit.
 Tota verò natura ferulae simi-
 lis est: graciliore caule: foliis
 fœniculi: umbella anethi in ca-
 cumine, à singulis furculis erū-
 pente: flore luteo: semen qua-
 le ferulae, latiusculum, sed ali-
 quanto minus: radix foris ni-
 gra, intus candida, longa, ac-
 cris, crassiore libro vestita. La-
 ctis extrahendi ratio hæc est:
 Facto in ambitu scrobe, cor-
 tices inciduntur: aut radix in
 fornicis speciem in se excaua-
 ta, cooperitur, quò merus suc-
 cus confluat: oportet illum se-
 quenti die se conferre, & con-
 gestū succum extrahere. Tun-
 ditur etiam radix in pila, &
 succus organo per quallū ex-
 pressus fictili crasso insolatur.

H ij Ali-

DIOSCORIDIS

Aliqui foliū vnà terunt: sed in-
ualidior huiusmodi succus.
Hoc autem interest, quoniam
qui ab radice manauit, graui-
us olet, & humidus permanet:
ē foliis autē extractus, excicca-
tur, atq; teredinū iniuriā sentit.
Qui succū colligit, stare debet
non obuersus vēto: aut potius,
cū dies aprius est, & à flatu si-
let: quoniā ob halitus acrimo-
niā facies vehemēter intume-
scit, nudāq; corpora inuadunt
pustule: ob id prius liquido ce-
rato, & adstringēte, nudas par-
tes illinunt, & ita muniti acce-
dūt. Tam cortex radicis, q̄ suc-
cus, purgandi vim habēt, & la-
cteus succus in aqua mulsā po-
tus: nā vtrinq; bilē extrahūt. Ra-
dicis modus, quaterni oboli, cū
tribus feminis anethi drachmis:
succī, terni oboli: lactis, obolus
vnus: quod eo amplius assumi-
tur, periculosum est. Huiusmo-
di purgatio cōuenit suspiriosis,
& diuturnis laterū doloribus,
reiectionibūsq; datur in cibis
aut obsonio, quibus difficile sit
vomere. Tā radix, q̄ succus om-
niū maximē, quæ pares cū eis
vires adeptæ sunt, vim habent
extractoriā ex alto, vbi ex imo
aliquid euocādū est, aut mea-
tuū laxitas aliō transferēda est:
vnde

ἐννοιοι δὲ καὶ τὰ φύλλα σιναπ-
θάλισσον· ἀδυνῆς δὲ ὁ τοιοῦ-
τος. διακρίνεται δὲ τῶν βρωμα-
τωδέστερον εἶναι τὸν ἀπὸ τῆς ῥί-
ζης καὶ μᾶλιν ἐνικμον· ἐξηραί-
νεται δὲ τὸν ἀπὸ τῶν φύλλων 5
καὶ τερηδοποιεῖται. ἐπιζῶντα δὲ
δεῖ μὴ καὶ ἀνέμου ἵστανται· μάλ-
λον δὲ νιμερίας οὖσις. ἐπεὶ
δεῖ γὰρ ἰχυρῶς τὸ πρὸς σπασ-
μὸν καὶ φλυκτανοῦνται τὰ γυμνά
μέρη* διὰ τὴν δριμύτητα τῆς 10
ἀποφορέας· δεῖ οὖν κινῶνταις συ-
φύσαις ὑγρῶς περιχεῖν τὰ γυ-
μνά τῶν μερῶν, καὶ οὕτω πρὸς
ἐρχεσθαι. Δυνάμει δὲ ἔχει
καθαρτικῶν, ὅ τε φλοιὸς τῆς ῥί-
ζης καὶ ὁ χυλὸς, καὶ ὁ ὅπως συν 15
μεμιγμένῳ πινόμενος· ἀνω γὰρ
καὶ κάτω χολικῶν καθάρουσι.
δίδεται δὲ τῆς μὲν ῥίζης τε-
τραβόλον μετὰ ἀνόδου σπέρμα-
τος < γ. τοῦ δὲ χυλίσματος
τετράβολον· τοῦ δὲ ὅπου ὀβολός 20
πλεον γὰρ δεδέν, κινδυνώδες.
ἀρμυζει δὲ ἢ δι' αὐτοῦ καθάρ-
σις πάσῃσι ἀσθματικῶς, πνευ-
ρῶν ἀλγύμασι χρονοῖσι, καὶ ἀνα-
γνώστῃ· τοῖς δὲ δυσσεμέσιν ἐν σι-
πτοῖσι ἢ ἐν ψήματι δίδεται. κέκμη 25
ται δὲ καὶ μετασυνχυριστικῶν δυνά-
μεων ὅ τε ὁπὸς καὶ ἡ ῥίζα πνί-
των μάστιγα τῶν ἰσχυρῶν
τῶν ὅπου τὶ δεῖ ἐν βλάστῳ
ἐλκύσαι, ἢ μετὰ πορροποιήσαι.

ὅθεν ἀποκρίας καταχρίσθης ὁ
 χυλὸς ἢ ἡ ρίζα χλωρῇ περσσει-
 ζομένη, διασωή. ὑποπό τε αἶρει
 καὶ περιώματι λεία ἢ ρίζα ἢ ὁ
 χυλὸς συν λιβανωτῷ καὶ κηρῷ ἱ-
 5 σοις· δει δὲ μὴ πλέον δυοῖν ὥρων
 εἶν· μὲν δὲ ταῦτα πνεύων δερμὴν
 θαλάττῃ αἶρε· ὃ ἢ ἐφ' ἡλῆν συν μέ-
 λιτι καταχρίσεις, καὶ λέπρας ἀ-
 φίσσῃ· φύματά τε ῥήτι· μὲν δὲ τοῦ
 κατὰ χρίσθης ὁ χυλὸς· ἡ σίμωμος
 10 ὃ καταχρίε· καὶ ἐπὶ τῶν χροίας
 ἐχόντων διαφύσσει· ἀπὸ πλεονέχον
 ἢ πνεύμονα, ἢ πόδας ἢ ἄρθρον· ἡ χη-
 σιμεύς δὲ καὶ πρὸς ἐπαγώγια ἐπὶ
 τῶν μὴ ἐν αἰσθητοῦς λεπιδέ-
 μων οἰδημα εἰσέρων, ὅσῃ κατα-
 15 τλούμενον καὶ τοῖς λιπαίνουσι μα-
 λαττόμενον, τὸ ἐλλειπὲς τῆς πό-
 δος ἐκπληροῖ.

Περὶ Σπαρτίου. Κεφ. ρηή.

Σπάρτιον δάμνος ὅτι φέρων ῥα-
 20 βδοι μακράς, ἀφύλλοις, στερεάς,
 δουραύτοις, αἷς τὰς ἀμπέλους
 δισπνέουσι· φέρει δὲ λοβοὺς ὡς ἄρ-
 φασίλης, ἐν οἷς σπέρματι φακο-
 δῆ· αὐτὸς μύκινον ὡς ἄρ λευκοῖς·
 τοῦτου ὁ καρπὸς καὶ τὰ αὐτῇ πο-
 δέντα συν μελικράτῳ ὀλίγῳ ἔσο-
 25 λῶν ἐ. καθαίρει ἄνω μετ' ἐντά-
 σσας ὡς ἄρ ὁ ἐλλέβορος ἀκινδύνως,
 ὁ δὲ καρπὸς κινεῖ τιμὴν καὶ
 δαρσιν, καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ῥα-
 βδων ἐν ὕδατι βραχυστῶν, εἰ-
 τα κοπιεσθῶν καὶ χυλιδεσθῶν,
 ἰσχυ-

unde succus illitione, aut radix
 recens affrictu, alopecias ex-
 plent. Radix succusque cum
 aquis ceræ thurisque portio-
 nibus, sugillata liuoréque tol-
 lunt: sed non plus binis horis
 dimittantur: locus deinde a-
 qua maris calida foueatur. Vi-
 tia cutis in facie emendat, cum
 melle illitus succus: lepras tol-
 lit: tubercula discutit, perun-
 ctus cum sulphure. In diutur-
 nis pulmonum, laterum, ped-
 dum, articulorumque valetu-
 dinibus vtiliter illinitur. Valet
 ad integendam colis glandem,
 iis qui natura, non circunci-
 fione, curti sunt: tumorem e-
 nim excitat, qui pinguium fo-
 tu emollitus, præputij iacturâ
 refarcit.

Spartium. Cap. CLVIII.

Spartion frutex est, longas
 ferens virgas, sine foliis, firmas,
 fractu contumaces, quibus vi-
 tes vinciuntur: semen lenticu-
 læ, in folliculis phasiolorum mo-
 do nascens: florem, ut alba vio-
 læ, luteum. Purgant per super-
 navehementer, hellebori vice,
 citra periculū flores, & semi-
 na, quinis obolis in aqua mul-
 sa pota. Semen deiectionem
 mouet. Ramis in aqua macera-
 tis, mox tufis, extra ctus succus,
 H iij ischia-

DIOSCORIDIS

ischiadidis, & angina laborâti-
bus auxiliatur, si cyathi modū
ieiuni bibant. Quidam mari-
na aqua macerare malunt, &
infundere ischiadicis clystere:
strigmenta autē elicit cruenta.

Silybum. Cap. CLIX.
Silybon, lata spina est, fo-
lia ferens chamæleonis albi.
Hæc recens cum sale oleoque
cocta estur. Radicis succus
drachmæ pondere potus, vo-
mitiones ciet.

Glans vnguentaria.

Cap. CLX.

Glans vnguentaria, fructus
est arboris myricæ similis, ma-
gnitudine auellanæ nucis, cui-
us nucleus Græcarum nucum
more tritus, humorem red-
dit, quo ad pretiosâ vnguen-
ta pro oleo vtuntur: nascitur
in Æthiopia, Ægypto, Ara-
bia, & Petra oppido secus Iu-
dæam. Præfertur plena, recens,
candida, quæ facile delibre-
tur. Ea drachmæ pondere po-
ta, lienem absument, cum lolij
farina, & aqua mulsâ poda-
gricis illinitur: psoras leprâs-
que decocta in aceto, vitili-
gines & nigras cicatrices cum
nitro, emendat: & cum lo-
tio lentigines, varos & papu-
las in facie, & cutis vitia tollit.

Vomi-

ισχιαδικῶν καὶ συναγχῶν ὅτε
βοήθημα, ὅσον κύαθος εἰς πινόμε-
νος νήσεται. ἔνιοι δὲ ἀναπερέξαστες
ἀγῆμι ἢ θαλάττης, ἐγκλύζουσι τοὺς
ισχιαδικούς· ἄλλοι δὲ αἵματός τες
καὶ ξυσματόδες.

Περὶ Σιλύβου. Κεφ. ρηθ'.
Σιλύβον ἄκανθα ὅτι πλατεῖα,
φύλλα ἔχουσα χαμαιλέοντι ὅμοια
τῷ λευκῷ. ἢ πρὸ πυφύων ἐδίδεται
ἐφ' ἣν σὺ ἐλαίῳ, καὶ ἀλσί. τὸ δὲ ῥί-
ζης ὁ ὅπως ὅσον ἑλκὴ ποθεῖς σὺ
μελικράτου, ἐμέτοις κινεῖ. *

Πρὶ Βλάνης μυρεφικῆς.
Κεφ. ρξ'.

Βλάνης μυρεφικὴ καρπὸς ἐστὶ
δένδρου μωρίης ἑνικότος, ὁμοῖος
τῷ λεζομύρῳ πεντηκῶν καρπῷ, οὗ ἱγ
τὸ ἐν τῷ θλιβόμενῳ ὡς ὅτε τὰ πι-
κρὰ αὐτοῦ θαλά, ἐξείησιν ὑγρὸν, ὃ
εἰς τὰ πολυτελέη μύρα ἀπ' ἧς αὖτε
χρῶνται. γινώσκται δὲ ἐν αἰθιοπία
καὶ αἰγύπτῳ καὶ ἀραβίᾳ καὶ ἐν τῇ κτ'
ἰσθμῷ περὶ. διαφέρει δὲ αὐτὸ 20
ἢ νέα καὶ παλῆς, λευκὴ τὴν καὶ εὐκρί-
πτος. Ἡ πρὸς μελ' ἐξυκράτου πο-
θεῖσα λεία ὅσον < ὀγκύ, σπληνῶ
τήκει καὶ καταπλασθεῖ) ἢ ἐπ' αὐ-
τῷ μελ' αἰείνου αἰεύρου, καὶ μετὰ
μελικράτου καὶ ἐπὶ πεδαιχικῶν 25
σὺν ὀξὶ δὲ ἐνθεῖται ἀπὸ σμύκης
ἰώσαν, λέπραν· σὺν νήσῳ δὲ
ἀλφοῖς, οὐλαὶ μελαίναν· σὺν ἕρῳ
δὲ αἶρει φακοῖς, ἰόνδοις, ἐφ' ἣ-
νης, ἐξανθήματα ἐν σπέρσιν περὶ
ἐμύτοις.

ἐμέτοις δὲ κινεῖ, καὶ κοιλίαν λύει
μετὰ ὑδρομήλιντος· κακοσμάχους
δὲ ὄσιν ἐκινῶς, καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς
ἐλαιον ποτὲν τὴν κοιλίαν ἐπά-
γει, συπικώτερος δὲ ὄσιν ὁ φλοιὸς
15 αὐτῆς· τὸ δὲ* ἐκκοπέτης καὶ ἐκ-
θλιβείσης αὐτῆς ἐμπύσμα, μί-
γνυται σιγήμασι τοῖς παρὸς τρε-
χύντας καὶ κνησμοῖς ἐνδε-
τοῦσιν.

- Περὶ Ναρκίσσου. Κεφ. ρζα.
10 Ναρκίσσος, ἐνι καὶ τὸ τοῦ ὡς παρ
τὸ κρίνον λείκειον ἐκτέλειται, τὰ μὲν
φύλλα παρὰ πρὸς τοῖς κλεπιδά δὲ καὶ
μικρότερα καὶ πολὺ, καὶ στενὰ πρὸς
καυλὸν κενόν, ἀφυλλὸν μείζων σπι-
δαμῆς ἐφ' οὗ αὐτὸς λευκὸν ἔστω-
15 δὲν ὃ κροκῶδες ἐπ' ἐρίων δὲ περ
φυροειδὲς· ῥίζα δὲ λευκὴ, ἐνδοθεν
σπογγίλη, βολβοειδὴς, κατὰ πρὸς ὡς
ἐν ὑμῶν, μέλας, παρὰ μὲν κινεῖ· φύε-
ται ὁ ἐλάχιστος ἐν ὄρεσιν τόποις,
ἐν ὡδίν· ὁ δὲ λοιπὸς παρὰ σίλει,
20 καὶ βοτανώδιν τὴν ἀποφορῶν ἐ-
χει. Τούτου ἡ ῥίζα βρωθεῖσιν ἐ-
φθὴ καὶ παρὰ δέται, ἐμέτοις κινεῖ·
ἀρμόζει δὲ καὶ πνευματικῶς συν
μέλιτι λεία· καὶ τὰς παρὰ νεύρα
διακοπὰς παρὰ καλὰ καὶ ἀπλάσ-
25 σιν ὡς ἐν ἐρέμασι τὰ τε σφυρῶν καὶ
τὰ παρὰ ἀρθρὰ ῥέοντα ἀλγῆμα-
τα λεία συν μέλιτι κατὰ πλά-
θεῖσιν ἐνίνοσι· κατὰ αἶμα καὶ ἐφθλιν
καὶ ἀλφὸν συν κνίδος σπέρματι
καὶ ὄζει· συν ὀρέβρῳ δὲ καὶ μέλιτι
τὰς

Vomitiones mouet, & aluum
cum hydromelite resoluit: sto-
macho aduersatur. Oleum
quod ea exprimitur, aluum po-
tuet. Cortex eius magis ad-
stringit: verum tussæ & expres-
sæ succus abstergentibus me-
dicamentis adiicitur, quæ ad-
uersus prurigenes & scabritias
idonea sunt.

Narcissus. Cap. CLXI.

Narcissum qui vt liliū,
lirium appellarint, folia por-
ro similia, tenuia, multo mino-
ra, & angustiora: caulis vacu-
& sine foliis, supra dodrantem
attollitur: flos albus, intus cro-
ceus, in quibusdam purpureus:
radix intus alba, rotunda, bul-
bosa: semen velut in tunica,
nigrum, longum: probatissi-
mus nascitur in montibus, sua-
ui odore: cæteri porrum imi-
tantur, atque herbaceum vi-
rus olent. Radix cocta, siue
estur siue bibitur, vomitoria
est: ambustis igni prodest, cum
exiguo melle trita: præcisos
nervos illitu glutinat: luxa-
tis malleolis, diuturnisque ar-
ticulorum doloribus, trita ex
melle & imposta, subuenit:
vitia cutis in facie, vitiligenesq;
cum semine vrticæ, & aceto
emaculat: cum cruo & melle,
H iij vlce.

DIOSCORIDIS

ulcerum fordes expurgat: ab-
fcessus rumpit cōcoctioni re-
pugnantes: infixa corpori ex-
trahit, illita cum lolij farina, &
melle.

Hippophaës. Cap. CLXII.

Hippophaës, quo fullones
vestes interpolant, in sabulo-
sis maritimisque nascitur, sur-
culaceo frutice, vndique den-
so & largo, foliis oleæ, longio-
ribus, mollioribusq; inter quæ
candicantes spinæ emicant, sic-
cæ, angulosæ, interstitio quo-
dam distantes: flores hederæ
corymbis similes, racematim
coherent, minusculi tamen,
& molles, candidi, ex parte
rubescentes: radix lacteo suc-
co madet, crassa, mollis, ama-
ra gustanti: ex qua, perinde ac
thapsia, succus eximitur, qui
per se, & cum erui farina sub-
actus, ficcatur, & ad vsum re-
conditur. Syncerus pituitas,
bilem, aquasque detrahit, o-
boli pondere: erui verò farina
subactus, quatuor obolis, cum
aqua mulla. Frutex cum radi-
cibus ficcatus tūditur, & cum
aque mulla dimidia hemina
tritrus datur. Radice & herba
liquamentum depromitur, vti
in thapsia: hui' in purgationi-
bus modus est drachma.

Hippo-

ταὶ ἀκαθάρσιαι τῶν ἐλκῶν ἀπο-
καθαίρει· καὶ τὰ δύσπεπτα τῶν
ἀνθρώπων ῥήσσει· ἄγει καὶ σά-
λοπας σὺν αἰείνῳ ἀλεύρῳ καὶ μέ-
λιτι κατὰ πλάστον ὄνυχι.

Περὶ Ἰπποφαῖς. Κεφ. ρξβ'. 5

Ἰπποφαῖς, ᾧ ῥιζόφυσι τὰ ἱμά-
τια σφύεται, ἐν παραθαλάσσις
καὶ ἀμμόδεσι τόποις, θάμνος δέ
ἐστι φρυγανώδης, πυκνὸς ἀμφιλα-
φὴς, φύλλα ἔχων μικρὰ παρὰ τὰ
τῆς ἐλάτης, στενότερα. δὲ καὶ λεπτό- 10
τερα καὶ μετὰ τοῦ ἀκανθῶς ξηρὰς
ὑπολευκοῖς, ῥωγνυροῖς δέσιν, ἀπ' ἐλ-
κῶν διεσπασί· ἀνθὺ κορυμμοῖς
ἐοικότα κισσῷ, ὡς βοτάνη διὰ πρὸς-
κεῖναι ἀνθρώποις, πλὴν μικρότε-
ρα καὶ μαλακὰ, καὶ μετὰ τοῦ λευκοῦ 15
φοινίσσονται ἐν μέρσι· ῥίζα πα-
χύτη καὶ μελαγχρὴ, ἐπὶ τῇ μεσῇ, γευσά-
μεν ὡς πικρὰ, ἐπὶ ῥομφύλῳ ὡς σφῶ δα-
χίῳ. Αποτίθει' ὅ κατ' εἰαντ' ὁ
ὀπὸς καὶ σὺν ὀροσίῳ δαείνῳ ἀνα-
λαμβάνον ὄνυχι καὶ ξηραίνον ὄνυχι. 20
καθαίρει ὅ ῥομφύλις, ὅ δα τῶδες καὶ
φλεγματώδες χάτω, ὅσον ὀβολὸς
ἀκέραιος· τὸ δὲ μετὰ τοῦ ὀροσίου τε-
τράβολον σὺν μελικράτῳ καὶ δα-
μνος δὲ σὺν τῷ ῥιζῷ ξηρα-
νόμενος κόπτεται, καὶ δίδεται λεῖ- 25
ος μετὰ μελικράτου κοτύλης μι-
αὶς ἡμισείας· γίνεται δὲ καὶ χύλις-
μα τῆς ῥίζης καὶ τῆς πίπας ὡς σφῶ
ἐπὶ τῇ δαχίῳ· δίδεται δὲ τοῦτου
ἢ ἂν εἰς τὰς κατάρσεις.

Περὶ Ἰππο-

Πρὶ Ἱπποφαΐς. Κεφ. ρξγ'.

Ἱπποφαῖς καλεῖται, οἱ δὲ καὶ τὸ τοῖσιν Ἱπποφαῖς καλεῖται, φέρεται ἐν τοῖς αὐτοῖς τόποις, ἐν οἷς καὶ τὸ Ἱπποφαῖς, καὶ αὐτὸ γναφίης ἀκάνθης εἶδος ὑπαρχον· ἐστὶ δὲ χαμᾶιπτες, ἔχον μόνον φυλλάκια μικρά, ἀκανθώδη, καὶ κεφάλια χαῖνα· οὕτε δὲ χαμλὸν οὕτε αἰῶτος φέρεται· ἴσταν δὲ παχέαν καὶ μαλακὴν. Ταύτης τὰ φύλλα καὶ τὰ ῥιζὰν καὶ τὴν κεφαλὴν γυλίσας, ἐν ῥαίνῃ καὶ διδου ὁλοκλήρως τριωδόνου μὲν μελιμράτω ὃ βέλγῃ ἢ γὰρ διὰ τῆς καὶ θάλασσης, ἵδωρ καὶ φλέγμα ἀλειψάμενος ὃ ὀρθοπνοίας ἀεμόζῃ καὶ ὀπλησίως καὶ τοῖς πλεονέκτοις.

25 πάλαιον ἢ διὰ τῆς καὶ θάλασσης.

Πρὶ Κίκεως. Κεφ. ρξδ'.

Κίκεως ἢ κρότων, οἱ δὲ σίσιμον ἀρεῖον, οἱ δὲ σέσσημι κύνειον, οἱ δὲ κρότωνα ὀνόμασαι κρότων, διὰ τὸ πλεονέκτοις τὸ ζῶον ἐμφερίαν τὴν ἀπὸ τοῦ δένδρου δὲ ὅτι συκῆς μικρὰς μέγας ἔχον· φύλλα δὲ ὁμοία πλαταίῳ, μέζονα ὃ καὶ λεῖοτερα καὶ μελάντρα, τὰ δὲ τελέχνη καὶ τὰς κρούδας κοῖλα καλὰ μὲν βόπον ἔχει· κερπὸν δὲ ἐν βόβεισι βραχέσι, λεπιδέντα, ὁμοιον κρότωνι τῷ ζώῳ. Εἰς ἃ καὶ ἀποθλίβειν τὸ λεῖον μόνον κινεον ἐλαστον ἀβραίων μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ χηρῶν ἐν τῇ λυγρῇ καὶ ἐμπλάστῃ καὶ θάλασσιν ὃ δόσον ἢ κόκοις τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ πέντε λεῖον,

Hippophæstū. Cap. CLXIII.

Hippophæstū, id quod alii hippophæes appellant, nascitur eisdem locis quibus hippophæes, estque spinæ fullonis genus, humilis herba, sine cauliculo, sine flore: inanibus tantum capitulis: foliis parvis, spinosis: radículas habens molles, crassas. Succus radice, foliis & capitulo exprimitur, & exiccatur. Datus, cui voles, tribus obolis, in aqua mulsâ, aquam pituitasque detrahit: priuatim comitialibus morbis, nervorum vitiis, & orthopnoæ cōuenit huiusmodi purgatio.

Ricinus. Cap. CLXIII.

CICI, aut croton, nomen accepit à ricini animalis similitudine: arbor provenit parua: ficus altitudine, folio platani, maiore, læuiore, & nigriore: ramis, caudicibusque cauis in arundinis morem: semine in vuīs asperis, quod corticibus exutum, ricinum animal repræsentat: ex quo oleum, nomine cicinum, exprimitur, cibis foedum, luccernis emplastrisque vtile. Grana triginta numero purgata, trita potu, pituitas. bitem

DIOSCORIDIS

lem, aquámque per aluum ex-
trahunt, vomitionesq; mouét,
sed iniucúda admodum est, &
molesta purgatio: siquidé sto-
machum vehementer subuer-
tit. Tusa & imposta, vitia cu-
tis in facie, varósque expur-
gat. Folia cum poléta trita, in-
flammationes oculorú, tumo-
résque leniunt: rigentes mam-
mas cohibent: eadem ex aceto
illita, ignes sacros restingunt.

Tithymali. Cap. CLXV.

Tithymali genera septem,
quorú masculus characias ap-
pellatur, ab aliquib⁹ amygdal-
oides: alter, myrrites, qui fœ-
mina existimatur, eumq; myr-
siniten aut caryiten vocât: ter-
tius, paralius, quem tithymali-
da appellant: alius, helioscop-
pius: quintus, cyparissias: sext⁹,
dendroides: septimus, platy-
phillos dicitur. Characiæ cau-
les supra cubiti altitudinē at-
tolluntur: rubri, lacteo succo
atque acri madetes: foliis oleæ
circum ramos, angustioribus,
& longioribus: radice crassa,
lignosa: pendet in cacumini-
bus caulium, coma iunci, sub
qua caueolæ foliolis balnearú
similes, in quibus semé cõtine-
tur: nascitur in asperis, & mó-
tibus. Succus aluum purgat:

trahit

τες λείον, ἀγασιν καὶ κοιλίαν φλέ-
γμα καὶ χολήν καὶ ὕδωρ· κινῶσι δὲ
καὶ ἕμετον, ἐστὶ δὲ λίαν ἀνδρὶς καὶ
ἐργάδης ἢ τοιαύτη καὶ παρσι· ἀνὰ
βέβαιον σόμαχον ἰχυρὰς· κοπτεῖ
σα ὅ καὶ καταπλάττεισιν ἰόντες καὶ
ἐφίλης καὶ τὰρ· τὰ ὅ φύλλα τε
ἐντα καὶ παλμάλης ἀλφίτη, ὀφ-
θαλμῶν οἰδήματα καὶ φλεγμαῖς
παύει· καὶ σπαστρῶντας μαστῆς, ἐρυ-
σιπέατά τ' σβέννισι καὶ ἑαυτὰ
καὶ μετ' ὅρους καταπλάττωμα. 10

Πρὶ τισυμάλων. Κεφ. ρξε'.
Τισυμάλων εἶδη ζ'. ὧν ὁ μὲν
ἄρρῳ χαράκίς καλεῖται, ὡσθ
δὲ πηγὰς κοιλίης, ἢ ἀμυγδαλο-
δὸς ἢ καλὸς ὀνομάζεται· ὁ δὲ πε-
δῆλις ἢ μυρτίτης, ὃν καὶ καρυνίτιον 15
ἢ μυρσινίτιον καλοῦσιν· ὁ δὲ πα-
ράλιος, ὃν ἔννοι τισυμαλίδι ἐνδὲ
λεῖσαν· ὁ δὲ περὶ ἡλιοσκοπός· ὁ δὲ
κυπαρισσίας· ὁ δὲ δένδραδης· ὁ
δὲ πλατύφυλλος. Τὸ δὲ χαρά-
κίς καλεῖσθαι, καὶ τοὶ μὲν, ὡσθ 20
πῆχυν ἐπερὶ δεῖς, ὡσθ δριμέος
καὶ λευκοῦ μεσσί· φύλλα δὲ ὡσθ
τὰς βάβους ὁμοία ἐλαΐας, μακρό-
τερα ὅ καὶ σενώτερα· ῥίζα ἀδρά-
καὶ ξυλώδης· ἐπ' αἰκρῶν δὲ τῶν
καυλῶν κόμην ὀνομασθῶν βαβδῖαν, 25
καὶ ὡσθ· ὅν τῶν ὡσθ κοιλία ὁμοία
πυέλοισιν, ἐν οἷς ὁ καρπὸς φύε-
ται ἐν τραχεῖ καὶ ὀρεινῇ τό-
πῳ. Δυνάμει δὲ ἔχει ὁ ὡσθ
καταρπικὴ τῆς κατὰ κοιλίας
ἀγασ

ἄγων φλέγμα καὶ χολὰν ὀβολῶν
 β' πηλίδος λαμβανόμενος μετ'
 ὀξυκράτους συνυμενικράτω δὲ καὶ
 ἐμετον κινεῖ. ὁπίζεται δὲ πρὸς
 τὸν τετραγών. συναχθεῖσιν τῶν
 5 ῥάβδων καὶ ἀποτυμνείσθων, ἐγκα-
 κλείδῃ ὃ αὐταὶ δεῖ εἰς ἀγγεῖον.
 ἐνιοὶ δὲ ὀρέζοντες ἀλευρεν μνηστῆ-
 ρες, συναναπαλάσσουσιν ὀβολοῖς α'
 μεγέστη. πένες δὲ εἰς τὰ ξηρα-
 νόμια σὺν καὶ ἀποτάζουσι τετρα-
 10 γμοῖς γ' ἢ δ'. καὶ ἐκράνοντες
 ἀποτίθενται. καὶ ἑαυτὸν δὲ τε-
 τράγωνος ἐν πυλῶν ἀναπλάσσειται
 καὶ ἀποτίθει. ἐν δὲ τῷ ὁπίζεν ὃ
 δεῖ κατὰ ἀνέμον ἵσταται, ὃ δὲ τὰς
 χεῖρας ἄγειν τοῖς ὀφθαλμοῖς.
 15 ἄλλα καὶ πρὸς τὸ ὁπίζεν τὸ σῶμα
 δεῖ χεῖρην τεταπὴν ἢ ἐλαττω μετ'
 οἴνου καὶ μέλιτος πρὸς σπασιν καὶ ῥά-
 χηλον καὶ ὄχλον, τετραγώνην δὲ καὶ
 πύλιν φέρουσα. ὅθεν δεῖ κατὰ πό-
 πια πεπλάσσειν κνήρῳ ἢ μέλιτι
 20 ἐφθῶν, καὶ ἔπος διδόναι ἰσχυρὸς
 μὲν τοὶ δύο ἢ τρεῖς λαμβανόμενα-
 ναί, αὐτάρ κεν εἰς πρὸς κέρταρ
 σιν. φίλοι δὲ καὶ τέχνας ὅπας
 πρὸς σφατος ὁπληστῆς μετ' ἐ-
 λαιῶν, ἐν ἡλίῳ, καὶ τὰς ἐπιγνομέ-
 25 νους δὲ ξανθὰς καὶ λεπτὰς ποιεῖ.
 καὶ τέλος ἐκφείρει πάσας. ἐν-
 τίθειται δὲ καὶ τοῖς βρώμασι τῷ
 ὀδόντων κουφίζων τὰ ἀλγύα-
 τα. κνήρῳ δὲ δεῖ τὸν ὀδόντας
 ἐπιπλάσσειν, ἵνα μὴ παρερρεῖς
 κακώσῃ

trahit pituitam bilémque, bi-
 nis obolis in posca sumptis: &
 cum aqua mulsa, vomitiones
 mouet. Appetente vindemiarū
 tempore, succus congestis ra-
 mulis, mox dissectis, & vase co-
 clufis, excipitur. Aliqui adiciūt
 farinam erui, & in pastillos di-
 gerūt, qui erui magnitudinem
 impleant. Alij in aridas ficos,
 ternas quaternásve guttas in-
 stillant, vt cum his inarescant:
 quas ad vsus recondunt. Per
 se etiam tufus in pila, & in pa-
 stillos coactus reponitur. Per-
 rō cum extrahitur lac, neque
 quod ventus aspiret, stare quē-
 quam, neque manus oculis
 admouere conuenit: sed an-
 tequam colligas, corpus, præ-
 fertim faciem, collū, scrotūm-
 que genitales, adipe aut oleo
 cū vino perungere. Fauces au-
 tem exasperat: quapropter ca-
 tapotia cera aut decocto mel-
 le oblini par est, & hoc mo-
 do dari: binas tamen ternásve
 ficos, purgationis gratia sum-
 pliffē, satis est. Recens lac ex o-
 leo, perunctos in sole capillos
 euellit, renascentesq; flauos, &
 exiles efficit: denique omnes
 perimit. Dentiū cauernis inclu-
 sum, lenat dolores: sed cera de-
 tes oblinendi ne suo delapsu,
 fauces

DIOSCORIDIS

fauces & linguam vitiet. Tolle illitu impetigines, formicantes verrucas, penfiles, & quæ thymi florem repræsentant. Valet aduersus pterygia, carbunculos, phagedænas vlcerum, gangrænas, fistulâsq; Legitur semen autumnò, & siccaturum sole leuiter tunditur, feruefactumque loco mundo reponitur. Folia item siccantur. Semen & folia lactei succi effectum præbent, dimidio acetabulo pota. Sunt qui inueterant, admisto cû lacte lepidio, & caseo cõfuso. Radix drachmæ pondere in hydromelite pota per inferna trahit. Decocta cum aceto, dentium dolori auxiliatur, colluto ore.

Tithymali fœmina.

Fœmina, quam myrsiniten, aut caryiten vocarunt, similis suapte natura daphnoidi: foliis myrthi, sed maioribus, firmis, in cacumine acutis, & pungentibus: ramulos ab radice mittit dodrantales: fructum fert alternis annis, nuci similem, mordaci gustu nascitur & hæc in asperis. Succus, radix, semē, folia, confimilem antedicto fortiūtur facultatem: sed ad citandas vomitiones inualidior hæc est.

Aliud

κακῶσι τὴν φάρυγγα ἢ τὴν γλῶτταν. αἶρε δὲ καὶ μυρμικίας, καὶ ἀκροχορδόνας καὶ δῦμους καὶ λεγόμενας ὀπιζομένους. ἀρμόζει καὶ περὶ πterygia καὶ ἀνδρακας, φαγεδαίναι, γαγγράνας, σύριγγας. καὶ ὁ καρπὸς δὲ φθινοπώρῳ συλλεγείς, καὶ ξηρανθεὶς ἐν ἡλίῳ, κοπείς τε καὶ σκῶς καὶ ἀποθεγασθεὶς καὶ διαρῶς ἀποπίπτει. καὶ τὰ φύλλα ὁμοίως ξηρά. ποιεῖ δὲ καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὰ φύλλα τὰ αὐτὰ τῷ ὀπῳ, πλην ἰσθμοῦ ἡμίστοις ἐξυβάζει ποτίζόμενα. ἐνίοι δὲ καὶ τεινέμενον αὐτὸ, μισθύνει τῷ διὰ τῶ γάλακτος λεπίδι, καὶ τυρῷ κοπιῖ. καὶ ἡ ρίζα δὲ ὀπιζομένη ἐν αἰσιν ὕδρῳ μέλιτι καὶ περθεῖται, ἀρεὶ καὶ κοιλίας, ἐνδεῖται. ὅ σὺν ὀξὶ καὶ διακλυζομένη, ὁδονταλγίας βοῶνται.

Περὶ τῶ θήλειος.

Ὁ δὲ θήλυς, ὃν ἐνίοι μυρσινίτην ἢ καρυίτιον ἐκάλει, περὶ σέμφορης τῷ διαφορῶ δὲ τὴ φύσιν. καὶ τὰ φύλλα ὁμοία ἔχει μυρσίνῃ, μέγιστα δὲ καὶ στενὰ, ἐπ' αἰκρὸν ἔξεται καὶ ἀκανθώδη κλήματα δὲ ἀπὸ τῆς ρίζης σπινθαρμιαῖα ἀφίονται τὸν δὲ καρπὸν φέρεται παρ' ἐνιαυτὸν καρπῶ ὁμοίον, ἡ συνήθως δὲ ἀκνέειται ἢ γλῶσσαν ἐν βραχέσι δὲ χροαίοις καὶ ὀπῳτος φέρεται. Διούαμιν ὅ ἔχει ὁ ὀπῳτος καὶ ἡ ρίζα καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὰ φύλλα ὁμοίαν τῷ περὶ αὐτῆς ἰμπερικῶτερος μὲν τοι ἐκείνος τότε ὅστιν.

Περὶ τῶ

Πρὶ τῷ παραλίῳ.

- Ο δὲ παράλιος λερόωμος πῦμαλος, ὃν ἔγοι πῦμαλίδα ἢ μὴ καιὰ ἐκάλειθ' φύει) ἐν παραθαλάσσις τόποις κληῖται δὲ ἔχει σπινθαιμάς καὶ ῥύθους, ἐν δ' ἀπὸ τ' ῥίζης, περὶ τὰ φύλλα σπινθιδόν μικρά, ὑπόστενα, περιμήκη, τοικῶτα λίγω κεφαλῶν δὲ ἐπ' ἄκρη περιφέρει, ἐν ᾧ ὁ καρπὸς ὡς ὀρεῖος, τοικίλος, ἀνθὶ λευκός. ὅλος
- 10 ὃ ὁ θάμνος καὶ ἢ ῥίζα, ὅσῳ λευκῷ μετέχει, καὶ τέτυκται καὶ ἀπόστενσι, ὁμοία ὅτῃ τοῖς περιφρημένοις.

Πρὶ τῷ ἡλιοσκοπίῳ.

- Ο ὃ ἡλιοσκοπὸς λερόωμος, ἀγροειδὴς ὁμοία φύλλα ἔχει, λεπτό
- 15 τερα ὃ καὶ περιφρέσθαι κληῖται ὃ ἀφίστην ἀπὸ τ' ῥίζης δ' ἢ ἐσπινθαιμάς, λεπτὸς καὶ ῥυθὺς, ὁπῶν λευκῷ, μερὸς πολλὴ κεφαλῇ ὃ ἀνθιστείνης καὶ ὁ καρπὸς δὲ ὡς σπινθὶ κεφαλῆς. συμπεριφέρει) ὃ τέτυκται
- 20 ἢ κόμην τῷ ἡλίῳ κλίσι. ὅθεν καὶ ὠνόμασται ἡλιοσκοπὸς ἐν ἐξήτοις ὃ μάλα καὶ περὶ τὰς πόλεις φύεται. συλλέγει) δὲ ὁ ὅπος καὶ ὁ καρπὸς ὡς σπινθὶ καὶ τῶν ἀγίων. Διότι μὴ ἔχον τ' ἀντὶ τοῖς περιτέροις,
- 25 ἀλλ' ἐκ τῶν ὀπίσθεν τῶν φύλλων.

Πρὶ Κυπαρισίας.

Ο δὲ κυπαρισίας, χαμῶν ὡς ἀνίστη σπινθαιμάς, ἢ καὶ μεζονα, ὑπερῶν, ἐξ οὗ βεβλήσθηκα τὰ φύλλα τοῖς τῆς πίπτος ὁμοία, σπινθιφώ-

Aliud tithymali genus.

Aliud tithymali gen^o dicitur paralios, quē tithymalida, aut mecona aliqui appellauere: nascitur ī maritimis, ramis subrubētibus, palmū altis, quinis, senisve à radice exeūtibus: foliis lini, angustis, paruis, oblōgis, in verſus quosdā digestis: capite in cacumine orbiculato, ī quo semen, vt eruum, vario colore emicat: flos albus. Frutex totus cū radice lacteo succo turget. Similes ad vſus reconditur.

Helioscopius.

Helioscopius dicit foliis portulacæ, tenuioribus, rotūdioribusq: ramulis prodeunbus à radice, quatuor aut quinq, rubentibus, dodrantali altitudine, tenuibus, lactis copiosi plenis: capite anethi: semine velut in capitulis inſuſo: Helioscopi nomen accepit, quoniā comas cum ſole circumagat: circa opida nascitur, potiſſimū in ruderibus. Colligitur ſuccus ſemenque, vt aliorum. Eadem quæ ſuperioribus vires, non tamē vſque ad eō validæ.

Cipariſſias.

CIPARISSIAS in caulem exit dodrantalem, vel maiorem, ſubrubrū: ex quo folia picæ ſimilitudine exoriuntur, molliora

DIOSCORIDIS

molliora tamē, & tenuiora & in totum nascētem piceam xmulatur, vnde nomen traxit. Candido succo madet, cui eadem vis quæ superioribus.

Aliud dendroides nominatum.

In petris nascens, dendroides cognominatur. ampliter opacat, in cacumine frondosam spargens comam, succo lacteo prægnans, cauliculis rubētibus: foliis myrti tenuioris: fructu characiæ. Eiusdem effectus, cuius superiores, similiq; modo reconditur.

Platyphyllos.

PLATYPHYLLOS, verbasco similis est. Radix, succus, & folia, per inferna trahunt aquas. Pisces necat, tufus. & aquæ insparfus. Reliqua tithymalorū genera quæ suprà scribuntur, idem efficiunt.

Pityusa. Cap. CLXVI.

Pityusam specie à cyparissia differre constat, etfi tithymalorum generi assignetur. caulis supra cubiti altitudinem assurgit, geniculatus: foliis piceæ, acutis, exilibus: flore paruo: velut purpureo: semine instar lenticulæ, lato: radice crassa, candida, succo referta, quibusdam

πυφώτερον μὲν τοι καὶ λεπτότερον· καὶ καδύλου οἶκε πέντι ἀπὸ φύε· ὅθεν καὶ ὀνόματι πεπλήρωται· δὲ καὶ ἔτος ὅπῃ λευκῇ. Διὰ μὲν ὃ ἔχει ὁμοίαν τοῖς ἀπὸ αὐτῆς.

Πρὶ τῇ ἐν τῷ πε-
δαις πυφώδης.

Ὅθεν ἐν τῇ πέτραις φύδνυται· δροσίδης δὲ καλὴ μύρος, ἀμφοτέρως αἰσθάνεται καὶ πελύνκαμος, ὁπότε μεσδὲς, ἡδύφιδρος τὸς κλάδους· ἀπὸ οὗς τὰ φύλλα μυρσίνη λεπτῇ πρὸς σποικίῳ· καρπὸς δὲ ὁμοῖος τῷ τῷ χαράκῳ, παρὰ πλοσίως δὲ καὶ ἔτος ἀποτίθεται, καὶ ἐνεργῇ ὁμοῖως τοῖς περὶ ῥημάσι.

Πρὶ Πλατυφύλλῳ.

Ὁ δὲ πλατύφυλλος φλόγιος· οἶκε καὶ αὐτῇ ὃ ἡρίζα καὶ ὁ ὅπτις καὶ τὰ φύλλα, ἀγρί ὕδατι δὴ καὶ καὶ λίαν ἀποκλείει· καὶ τὸν ἰχθύνα κοπτεῖ καὶ διεδεῖς ἴσῃ ὕδατι καὶ οἱ σφοδρῶς χαμῖνοι· τὸ αὐτὸ δὲ ὠσι. Πρὶ Πιτυύσῃ. Κεφ. ρξς'. Πιτυύσα, οἱ δὲ κληῖμα, οἱ δὲ κραμεῖον, οἱ δὲ παρὰ λίον, οἱ δὲ καυοπικὸν καλεῖσιν· εἴδει δὲ καὶ διαφέρειν τῇ κυπριδιᾷ πρὸς μάλα· ὅθεν καὶ εἶδος ἐν αὐτοῖς κατελθμῆν, ἀγρίαν δὲ καυλὸν πύχυνος μέζονα πελυρῶνατον φυλάξις ὀξείας, λεπτοῖς καὶ λευκῶν, ἐμφερίσι τοῖς τῇ πύσος· αὐτὴ μικρὰ ὥστε περὶ ῥά· καρπὸν δὲ παλιν ὡς φακὸν ῥέζαν λευκὴν, παρὰ ῥά ὅπῃ μεσθὴν εὐρίσκει.

εὐείσεται δὲ κατὰ τόσους σφό-
δρα ἐνμεγέθης ὁ δάμνος. Κα-
θαίρει δὲ καί πο ἢ μὲν ῥίζα, &
ἢ ἁλὴ δοθεῖσα συν μελιγρά-
τω τῷ δὲ κερπύδι. τὸ δὲ ὅπου
5 ὅσον κοχλιάειον ἐν καταποτίῳ
ἀγαλῶθέντος ἀλεύρω. τῶν δὲ
φύλων ὀλκὰ γ'.

Πρὶ Λαθυρίδος. Κεφ. ρξζ'.

Λαθυρίς, οἱ δὲ, καὶ τῶν τῶν
πιδύμαλον καλοῦσι, κατὰριθμῶν-
ται πέντε καὶ ὁμῶς ἐν τοῖς πιδυ-
10 μάλοις, καμλὸν ἀνίστι πύχους τὸ
ἴσος, κενόν, πύχους δακτύλῳ ἐπ'
ἄκρου δὲ αὐτῶ μακρότατον φύλλα
δὲ τὰ μὲν ἐπὶ τῷ καμλῷ ἐπιμή-
κη, ὁμοία τοῖς τῆς ἀμυγδαλῆς,
15 πλατύ τερα δὲ καὶ λεϊότερα. τὰ
ἃ ἐπ' ἄκρων τῶν κλωνίων μικρό-
τερα, ὥσπερ ἀεισυλαχίας ἢ κισ-
σοῦ τῶ ἐπιμήκους. κατὰ δὲ ἔχει
ἐπ' ἄκρων τῶν κλάδων τριχά-
20 ρον, ἀειφερῆ ὥσπερ κατὰ πείρειν,
ἐν ᾧ τεία σπερμάτια διεκρῶμα
να ἐκλύττοις ἀπ' ἀλλήλων, ἀει-
φερῆ, μείζονα ὀρόβων. λεπιδέν-
τα δὲ λευκά καὶ γλυκέα ἐν τῇ γαίᾳ
σε. ῥίζα λεπὴ καὶ ἄχνητος, ὅλος δὲ
ὁ δάμνος ὅπου μετὸς ὥσπερ π-
25 δύμαλος. Δυνάμει δὲ ἔχει
κατασπινῶ κοιλίας τὰ σπέρμα-
τα, ὅσον ζ' ἢ ἡ. τὸν ἀνιδμὸν λαμ-
βανόμενα ἐν καταποτίῳ, ἢ ἐδα-
μῶνα καὶ καταπνόμενα μὲν ἰσά-
δων ἢ φοινίκων, ὑδατος. Ἐν γὰρ
ἐπιπροφε-

dam in locis frutex hic prægrā
dis inuenitur. Detrahit per al-
uum radix, drachmis duab' da-
ta in aqua mulsā: item semi-
nis drachma: fucci cum farina
subacti cochlearium, in cata-
potio datur: modus foliorum
drachmæ tres.

Lathyris. Cap. CLXVII.

Lathyris, quam aliqui tithy-
malum appellant, eamq; tithy-
malorum numero adscribunt,
caulē emittit cubiti alitudine,
& digitali crassitudine, inanē:
gignuntur in cacumine alæ, &
folia in caule oblōga, amygda-
linis proxima, latiora, & leuiō-
ra: quæ autē in summis ramu-
lis exierunt, minora conspici-
untur, aristolochiæ, aut oblon-
gæ hederae figura. In cacumine
fructum summis furculis gerit,
triplici loculamēto insignem,
rotundū, ceu capparim, in quo
grana incurfantibus membra-
nis inter se distincta continen-
tur, eruis maiora, rotunda: quæ
dum corticibus exuuntur, cādī-
da sunt, & gustu dulcia: Nul-
lus radicis vſus. totus frutex la-
cteō succo turget, vti tithy-
malus. Grana sex aut septem
in catapotio, aut cum ficis,
aut palmulis deuorata, aluum
purgant: sed aqua frigida po-
stea

DI OSCORIDIS

stea forbenda: trahunt autem bilem, pituitam, & aquas. Succus, tithymali modo exceptus, eundem effectum praebet. Cum gallinaceo aut ole- ribus folia decoquuntur ad e- oldem effectus.

Peplus. Cap. CLXVIII.

PEPLOS frutex est lactei succi plenus, foliis parvis, ut ru- ta, paulò latioribus: rotunda coma, ferè dodrantali, humi resperfa: semine sub foliis ro- tundo, minore quàm candidi papaueris: pluribus scatet au- xilliis, vnicam radicem habet, superuacuum, ex qua fruticat: nascitur inter vites, & in hor- tis. Colligitur menses: sic- catur in umbra, & continuè versatur. Fructus tufus, & fer- uefactus reconditur. Bilis ac pituita detrahitur, aceta- bulo eius in hydrome- litis cyatho potio: ob- sonij insperfa con- turbat aluum: muria con- ditur.

Peplis. Cap. CLXIX.

Peplis, quam aliqui syluestre portulacum vocant. Hippo- crates peplid, in maritimis ma- ximè nascitur, latè opaco fru- tice: candidi succi pleno: foliis fatiua

ἐπὶ ῥοφῶν καὶ ἄλλοις ὅ φλέγμα καὶ χολῆν καὶ ὕδωρ. καὶ ὁ ὅπως ἀγα- ληφθεὶς ὡς περὶ ὁ πᾶσι πτωμάτου τὸ αὐτὸ ποιεῖ. συνίσταται δὲ καὶ ὅρ- νισι καὶ λαχναίοις τὰ φύλλα περὶ τῶν αὐτῶν ἐνέργειαν.

Περὶ Πέπλου. Κεφ. ρξή.

Πέπλος, οἱ δὲ συνῆν, οἱ δὲ μή- κανα ἀφ' ἑσθῆς χαλῆσι, θαμνίσκος ἔστιν ὁ πᾶσι λευκὸς μεσὸς, ἔχων φύλ- λον μικρὸν, ὁμοίον πηγάων, πλά- 10 τὺν τεσσὶν δὲ καὶ δὲ σύμπασι κόμη- ὡς ἀπὸ θαμνῆς, ἀφ' ἑσθῆς, ἐκ κε- ρυ- μῶν ἐπὶ τῇ γῆς καὶ ἀπὸ τοῖς φύλ- λοις καρπὸς μικρὸς, στρογγύλος, ἢ πᾶν τῆς λευκῆς μήκανος πολύ- ρηστος δὲ καὶ πᾶσι ῥίζαν ἔχουσα 15 μίαν ἀρχήν, ἀφ' ἧς ὅλος ὁ θά- μνος πέφυκε. ἔστιν ἐν κήποις καὶ ἀμπελώσι. Συναρῆται ἐν πυ- ραμντῶ ἐν ἡρανομῶν ἐν σιγῇ, καὶ συνελθὼς σφραγισθὲν ἀποτίθεται δὲ ὁ καρπὸς κοπτεὶς καὶ ἀπυθρα- 20 σθεῖς, ἄγει δὲ φλέγμα καὶ χολῆν ὀξύβλαφον πλῆθος, καὶ ὕδωρ μελί- τος καὶ θύμινον πνέμενος καὶ ἐν περὶ σ- οφίμασι καὶ μνησθῆναι τὰς ἀσθε- ῖς κοιλίαν, ταρταρῶν δὲ εἰς δὲ- 25 μαίαν. Περὶ πεπλίδος. Κεφ. ρξθ.

Πεπλὶς, οἱ δὲ ἀπὸ δρόχου ἀ- γείαν, Ἰπποκράτης δὲ πέπλον καλεῖται φύεσθαι μάστιγι ἐν περὶ θα- λασσίοις τόποις, θάμνος ἀμφι- λαφὴς, ὁποῦ μεσὸς λευκῇ φύλλοι 30 ἔχων

ἔχον ὁμοία τῇ κηπαίᾳ ἀνδρά-
 γην, περὶ δὲ καὶ ἐν τῷ ἑσπέρῳ
 ῥοιτὰ ἐνδεδυγέας· καὶ ὁ καρπὸς δὲ
 στρογγύλος ὑποκίττω τῷ φύλλῳ,
 ὡς περὶ τῷ πέπλῳ, πυρρῶδης τῇ γού-
 ρῃ· ῥίζα λεπτή, μίαν ἀρχήν. συλ-
 λέγει δὲ καὶ ἀποτίθει, καὶ δίδω-
 ῖν περὶ ὁ πέπλος, καὶ ταειχέυεται.
 Διωάμιν δὲ ἔχει τὴν αὐτὴν.

Πρὶ Χαμασύνης.

Κεφ. ρθ.

- 10 Χαμασύνη, οἱ δὲ συνὴν κα-
 λῶσι, καλῶνας ἀνίστοι τετραδακτύ-
 λους ὅπῃ ῥίζα ἑρμιμμένης, περὶ φε-
 ρέας, ὅπερ μέσους φύλλα φακοει-
 δῆ, τῷ πέπλῳ ὁμοία, μικρὰ, λε-
 πτὰ περὶ τῇ γούρῃ· καρπὸς δὲ ὑπό-
 15 τοῖς φύλλοις στρογγύλος ὡς πέ-
 πλου· οὐτε δὲ ἀνδρὸς, οὐτε κευ-
 λον ἔχει· ῥίζαν λεπτήν καὶ ἀρχή-
 νον. Διωάμιν δὲ ἔχουσιν οἱ χιλι-
 νες λεανθέντες συνὸν, τὰς περὶ
 μύξαν δαδύας παύειν, ἀντὶ πεί-
 20 στος περὶ φερέας· κατὰ πάλαιον
 ἔθνος δὲ οἱ δῆματι ἀκροχορδῶ-
 νας καὶ μυρμηκίας ἀφαιρῶν ἐφθό-
 ρει· ἐξ ὧν καὶ κοιλίαν ἐκλύοισι.
 καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν δὲ ὅπως τὰ αὐτὰ
 δρᾶ καὶ καταχρίσθαι, σκορπίου
 25 ἀπὸ τῆς βοήθειας ἀφαιρῶν καὶ
 ἀμυγδαλῶν καὶ ἀχλὺν, καὶ ἀφ-
 ῥομῶν ὑποκίττω, οὐκ ἀφαι-
 ρεῖται, συνὸν μέλιτι ἐκχρίσθαι.
 φέεται ἐν περὶ φερέας καὶ ἀνχμη-
 ρέας τόποις.

Πρὶ

fatia portulacæ, rotundis, in-
 fernè rubentibus: semine sub
 foliis rotundo, vti in peplo, fer-
 uente gustu: radice singulari,
 superuacua, tenui. Colligi
 & reponi ac dari, vti
 peplos, & sale cōdi-
 ri solet. Easdem
 habet vires.

Chamæfyce. Cap. CLXX.

CHAMÆSYCEN ali-
 qui sycen nominant, ramos
 emittit quaternum digitorum,
 teretes, succosos, in terram
 deiectos: folia lentis, parua;
 pepulum planè referentia, te-
 nuia, quæ à terra non attollū-
 tur: semine sub foliis rotundo,
 vt in peplo: neque caulem, ne-
 que florem promit: radice fir-
 matur tenui, superuacanea. Ra-
 mi ex vino triti vuluæ dolores
 fedant in pello appositi: tol-
 lunt tumores ac verrucas om-
 nium generum illiti: decocto-
 rum cibo, alius resoluitur. Suc-
 cus simili effectu prodest: illi-
 tus contra scorpionis ictum
 auxiliatur: aduersus caligines
 oculorum utilis, & hebetudi-
 nes, incipientes suffusiones, ni-
 beculas, cicatrices, cum melle
 inunctæ. In squallidis petrosif-
 que nascitur.

I Scamonia

DIOSCORIDIS

Scámonia. Cap. CLXXI.

Scámonia, ramos ab vna radice emittit trium cubitorum, multos, pingues, & qui nonnihil crassitudinis præ se ferant: foliis helxinæ, aut hederaceis, mollioribus tamen, hirsutis, & triangulis: flore candido, rotundo, in calathi modû cauo, graueolente: radice prælôga, crassitudine cubitali, cãdida, graui odore, succo grauida. Legit ad hunc modû succus: Capite exempto, radix in testudinis speciem cultro excuatur, quo fit vt in cauû confluat succus, qui conchis demum excipitur. Alij scrobes in terra concamerato sinu fodiunt, in quos, subiectis iuglandû foliis, profundût succum, siccatumq; extrahût. Laudatur auté scámoniû leue, niti dum, rarû & colore quãsimilimum taurino glutini, fungosum, tenuibus fistulis, quale ex Myfia regione Asiæ deportat. Nec attendere solum par est, si lingux tactu albescat (hoc enî euenit adulterato, qđ admisto fit tithymali lacte) sed lôgè magis antea narratis. item si non vehemèter linguam exurat, id quod misti tithymali argumētum est. Natione auté Syriacû & Iudaicû deterrima habetur, graui,

Πρὶ Σκαμμωνίας. Κεφ. ροθ.
Σκαμμωνία κληῖται ἀνίστη
πολλοὺς, ἀπὸ μιᾶς ῥίζης τριπύ-
χεις, λιπαροὺς, ἐμφαίνοντάς* π
παχύτης· καὶ τὰ φύλλα δὲ δα-
στα, ὁμοία ἐλξίνῃ ἢ κιστῷ, μαλα-
κώτερα μὲν τοῖς καὶ τριγωνοειδεῖ
ἀνθῇ λευκὰ, περὶ φερῇ, κοῖλα ὡς οἱ
καλάδοι, βαρύνοντα· ῥίζα δὲ ἐν-
μυκῆς, παχεῖα ὅσον* πήχυς, λευ-
κὴ βαρύνουσα, ὅσῳ μεσῇ. Συλλέ-
γεται δὲ ὁ ὅπης τῆς κεφαλῆς ἀπὸ 10
τῆς ῥίζης ἀφαιρουμένης, καὶ δοκοῦ-
δὼς ἱερομυκῆς εἰς κοιλότητι α, συρ-
ρεῖτο εἰς αὐτὴν ὁ ὅπης καὶ οὕτως
ἀναλαμβάνει* εἰς μόακας. ἔνιοι
δὲ τὴν γλῶττιν ὀρύξαντες, δοκοῦδὼς
καρύνας φύλλα ὑποδέχονται, κατὰ 15
χείοισι τὸν ὅπιν, καὶ οὕτως ἐκτρα-
γέντα ἀναερῶνται. ἔστι δὲ χα-
λὸς ὁ διαγῆς καὶ κοῦφος, ἀραι-
ὸς, τανυσκολλώδης τὴν χεῖρα,
σύνεργας ἔχων λεπτὰς, σφογγώ-
δης, τοιοῦτος δὲ ὅστις ὁ ἐν μυ- 20
στάς τῆς κατὰ τὴν ἀσίαν κορυ-
ζόμενος. μὴ προσέχῃν δὲ μό-
νον τῇ λευκαίνεσθαι αὐτὴν κατὰ
τὴν τῆς γλώττης διέγιν(τοῦτο γὰρ
γίνεται καὶ παρὰ μύκοντος αὐ-
τῷ ὅπῳ πτυμάλου) μάλλον δὲ 25
τοῖς περὶ μύκοντος καὶ τῷ μὴ λίαν
πυρεῖν τὴν γλῶττιν, ὅπερ γί-
νεται πτυμάλου μεγέθος. ὁ δὲ
σειακὸς καὶ ὁ ἐν ἰουδαίᾳ θηνώ-
μενος χεῖρεσι βαρεῖς, πυκνός,
δολύμενος

- ῥαυτῶν πῶμα, καὶ ὁ ἐξ ὧν
 ἀλευρῶν. Διῶαυιν δὲ ἔχει ἡ
 πρὸς λαφύεις συνὶ μελικράτῳ, ἢ
 ὕδατι πληθύνει < ἢ τετραβόλου,
 καὶ ταύρην χάτω χρύλῳ καὶ φλέ-
 5 γμα. εἰς ὃ τὸ λύσαι τὴν κοιλίαν
 ἀρκεσίουσιν ὀβολοὶ β'. μετὰ σισά-
 μου ἢ πνὸς ἄλλου σπέρματος
 λαμβανόμενοι. Δίδεται καὶ πρὸς
 ἐνεργέστερον καὶ ταύρην τοῦ μὲν
 ὁ πρὸς πενέβολον, ἐλλέβορον δὲ με-
 10 λανος ὀβολοὶ β'. καὶ* ἄλδης < ἄ.
 σκευάζονται δὲ καὶ ἄλλες καὶ ταύ-
 ρηκοὶ πρὸς κυάτοις ε'. τῶν ἁ-
 λῶν ὀληκῶν κ'. τῆς σπασμωγίας
 τῶ ὁ πρὸς μίγνυ μύρου. λαμβάνε-
 ται δὲ πρὸς διῶαυιν τὸ μὲν
 15 τέλειον, τρία κοχλῆαρια· μέσον
 δὲ β'. τὸ δὲ ἐλάττησιν ἄ. καὶ ταύ-
 ρη δὲ καὶ τῆς ρίζης < ἄ. ἢ β'.
 συνὶ οἷς εἴρηται. ἐνίοι δὲ ἀφ' ἑ-
 λκόντες αὐτῶν, πίνουσι. συνὶ ἡ-
 θεῖστα δὲ ὄξει καὶ λευανθεῖστα με-
 20 τὰ ἀλεύρου κριθίνου, ἰχθυήκων
 ἐπὶ κατὰ πλάτυα. ὃ ὅπως πρὸς
 σπένδυρος ἐν ἐκείῳ τῇ μήτρᾳ, ἔμ-
 βρυα φέρεται· διαφορεῖ δὲ καὶ φύ-
 ματα συνὶ μέλιτι ἢ ἐλάτῃ καὶ ταύ-
 ρη ὁ μύρος ἐλκόντες δὲ ἐν ὄξει καὶ
 25 κατὰ χριδαίς, λέπρος ἐξάγει·
 κεφαλαλγίας τὴν χροῖαν ἐστὶν ἐπὶ
 βρογμο συνὶ ὄξει καὶ ροδίῳ.

Πρὶ Χαμελαίας. Κεφ. ραβ'.
 Χαμελαία, οἱ δὲ πρὸς ἄλγην
 ἢ ἄκνητος, οἱ δὲ κόκκος κνίδειος·
 κλῶνας

graua, densa, erui farina, & ti-
 thymalo vitiata. Succ^o dracha-
 mæ vnus aut quaternum obo-
 lorum pondere haustus, ex a-
 qua pura vel mulsâ, per infer-
 na bilem & pituitam extrahit.
 Ad resoluendam aluum binos
 obolos cum sesama, alioue se-
 mine, sumplisse satis est. Dan-
 tur efficacioris purgatiōis cau-
 sa, succi tres oboli, cum duo-
 bus veratri nigri & aloës dra-
 chma vna. Fiunt purgatorii fa-
 les, drachmis viginti succi scā
 moniæ, in senos salis cyathos
 adiectis. Horum modus pro-
 portione virium: integer qui-
 dem, tria cochlearia: medius,
 duo: minimus, vnum. Radicis
 drachmæ vna aut altera pur-
 gat, cum iis quæ retulimus.
 Nonnulli decoctum radicis e-
 bibunt. Coquitur in aceto, &
 cum ordeacea farina teritur,
 cataplasmate ischiadicis vtili.
 Partus enecat succus, vuluæ in
 lana subditus: tubercula discu-
 tit cum melle aut oleo illitus:
 decoctio in aceto perunctæ le-
 præ abiguntur: diuturni capi-
 tis dolores ex aceto & rosaceo
 perfunduntur.

Chamelæa, Cap. CLXXII.

Chamelæa furculosa fruti-

I ij cat.

DIOSCORIDIS

cat, ramis dodrantalibus: folia oleæ similitudinem habent, tenuiora & amara, quæ guſta linguam mordent, & arteriam deradunt. Detrahit pituitam bilémque, foliis præſertim in catapotio deuoratis: nāque duæ abſinthij partes, adiecta chamelææ vna, hydromelite excipiuntur, & in catapotia coguntur: ea autem in vêtre non liqueſcunt: ſiquidem quotquot fuere deuorata, regeruntur. Foliiſ cum melle tritiſ fordida vlcera & cruſtoſa repurgantur.

Thymelæa. Cap. CLXXIII.

THYMELÆA eſt, quæ granum gnidium, quod eſt ſemen ipſius, colligitur. Hoc Syri apolinum vocant, quoniam ſatiui lini frutex ſuapte natura ſimilitudinem referat. Virgas ædit perpulchras, multas, tenues, binũ cubitorum altitudine: foliis chamelææ, anguſtioribus, & pinguioribus, viſcoſis, gummoſiſq; ſi mordeatur flore candido: fructu myrti in modum rotundo, qui inter initia viret, & tādẽm rubeſcit: inuolucrum fructus durũ, foris nigrum intus album. Hoc per inferna bilem, pituitam, aquasq;

κλῶνας μὲν χειρὶ ἀπὸ θαμναίνου, ὃ δὲ θαμνος φρυγανώδης· φύλλα ἐχθρὰ, παρὰ πλῆστα, λεπτότερα δὲ καὶ πυκνὰ, καὶ παρὰ δάκνοντα τὸ γαστρὶν, καὶ χαράσσοντα τὸ ἀσπλην. Ταύτης τὰ φύλλα καὶ τὸ κατὰ πύον λαμβανόμενα, μισθοῦ διπλασίονος ἀπὸνδίου πρὸς ἑν μέρει τὸ χαμναίνου ἀνακαμψανέτω δὲ ὕδατι ἢ μέλιτι εἰς κατὰ πύον· ἐστὶ δὲ ἄττικτα. διὰ χυρεῖται γὰρ ὅσα λαμβάνει. ἀνακαμψανόμενα καὶ τὰ φύλλα μὲν μέλιτος ἀνακαταίρει τὰ ῥυπαρὰ ἔλκεα καὶ ἐξαρῶν ὤρα.

Πρὶ θυμολαίας. Κεφ. ρογ'.
Θυμολαία, οἱ δὲ χαμναίαν, οἱ δὲ πνεύς ἀχλὺν, ἢ κέσρον ἢ κνέωρον καλεῖσιν, ἐκ ταύτης ὁ κνίδειος κόκκος καρπὸς ὢν συλλέγεται. ὅν* ἐυβοεῖς μὲν αἰτώλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ λῆγον, διὰ τὸ εἶναι τῷ σπάρτῳ λίγω θάμνον ἢ φύσιν παρὰ μοιον. 20
ῥάβδος δὲ ἡ ἀνίστι καλαὴ καὶ πολλὰς ὅσον διπλῆς τὰ δὲ φύλλα χαμναία ὁμοία, πλὴν σενώτερα καὶ λιπαρώτερα. ὑπεργλισχρα ἐν τῷ διαμασάσει καὶ καλλώδης· αἰσθητικὴ καὶ μεταξὺ αὐτῷ ὁ καρπὸς, 25
ὡς μύρτον μικρὸς, στρογγύλος, ἐν ἀρχῇ μὲν χλωρὸς, αὐτὸς δὲ ἐρυθρός· τὸ δὲ σπυρμακρον σκληρόν καὶ μέλαν, τὸ δ' ἐν τῷ λευκόν. Οὗ πρὸς κατὰίρει κατὰ γλῶσσην καὶ φλέγμα καὶ

- 5 ἢ ὕδαρ, ὅσον κ'. κόκκων τὸ ἐν τὸς
 ποτὲν· καί ἐστι τὴν φάρυγγα. διὸ
 μετὰ ἁλμυρῶν ἢ ἀλφίτου δοθέν, ἢ
 ἐν ῥαγὶ σαφυλῆς ἢ μέλιτι ἐφθῶ,
 πετεινημμένον καταπίειν. συγ-
 5 γρῶν δὲ καὶ τὸν δισίδρος λεῖον
 μετὰ νίβης καὶ ὄξους. τὰ δὲ φύλλα
 ἄπο ἰδίως καλεῖται κνέωρον, συλ-
 λήσῃ δὲ πρὸς τὸν πυρραμνὸν,
 καὶ ἀποτίθεται ἐκράναντας ἐν
 σκιῇ. διδόνται δὲ δυνάμειν καὶ
 10 ἀφαιρῆναι τὰς ἐν αὐτοῖς ἵνας. κα-
 θάρσει δὲ ἐπιπασσόμενον ὅσον
 ὀξυκόφου πολλῶς μετὰ κράμα-
 τος ἄρον ὑδατῶδες· μετεωτέραν
 δὲ ποιεῖ τὴν καθάρσιν μυρρίνῃ
 ἐφθῶ φακῇ καὶ λαχανοῖς τεπιπῶς.
 15 ἀποτίθεται δὲ λεία ἀναληφθέν-
 τα ὁμφακος χυλῷ εἰς ἀπτίσκας.
 ἔστι δὲ κακοσόμαχος ἢ βοτάνη·
 πρὸς δὲῖσαι δὲ ἔμβρυα κτείνει.
 φύεται ἐν ὄρεινοῖς καὶ τραχέσι τό-
 ποις. Πλατύνεται δὲ νομίζοντες
 20 τὸν κνίδειον κόκκον, τῆς χαμει-
 λαίας εἶναι καρπὸν, ἀπατώμενοι
 διὰ τὸ τῶν φύλλων ὁμοιόεις.
 Πρὶ Ἀκτῆς. Κεφ. ροθί'.
 Ἀκτὴ διωτὴ ὅσον ἢ μῶν, γὰρ πρὸς
 ὅστ' ἐν ῥωδῶν, κλαδῶν καλα-
 25 μοι δὲῖς ἐχέουσι, σπογγίλους, ὑπο-
 κοίλους, ὑπολευκοῖς, ἐυμήκεις· τὰ
 φύλλα γ' ἢ δ'. ἐν διασημότητων
 πρὸς τὴν ῥίζαν, καρύα βασιλι-
 κῇ ὁμοία, βαρύσμηλ' τε καὶ τμηπὶ
 κώτρει· ἐφ' ἧς ἄκρων ὅτ' ἀλάδων
 ἢ τῶν

aquasq; detrahit, si viginti gra-
 norum pars interna bibatur:
 verum fauces adurit. Itaq; cum
 farina aut polenta, aut in vna
 acino dari debet, aut melle co-
 cto obductum deuorari. Qui
 ægrè defudant, trito semine cū
 nitro & aceto, inunguntur. Fo-
 lia, quæ peculiariter cneorum
 appellantur, per messes colligi
 debent, & ficcata in vmbra re-
 condi. Quibus dare libeat, an-
 teā tundere, & nervos exime-
 re conuenit. Illitum acetabuli
 modo cū diluta vini potione,
 aquā extrahit: mediocrius pur-
 gat, addita lente cocta, aut cō-
 tritis oleribus. Thymelææ fari-
 na vna acerbæ succo excipit,
 & in pastillos diuiditur. Herba
 stomacho infesta, partus impo-
 sita necat. Nascitur in mōtib;
 & asperis. Hallucinatur, q̄ coc-
 con gnidium fructū esse cha-
 melææ existimāt, decepti qua-
 dam foliorum similitudine.

Sábucus. Cap. CLXXIII.
 Sábuci duo genera: vnū in ar-
 borē assurgit, furculos spargēs
 arūdinaceos, teretes, cauos, cā-
 dicātes p̄ceros: folia iuglandis,
 terna quaternave, ex interual-
 lis circa ramos exeunt, grauiā
 odore, minutim in ābitu secta:
 & in ramulorum cacuminib;
 I iij cauli-

DIOSCORIDIS

cauliculisq; circinata vmbel-
la, quæ florem candidum pa-
riunt, mox acinum terebin-
tho similem, in nigredine sup-
purpureum, racemosum, fuc-
co madentem, vinosumq;.

Chamaeacte. Cap. LXXV.

Alterum genus, Chamæ-
acte vocatur, Romanis ebu-
lum longè humilius est, magis-
que herbaceo generi assignā-
dum, caulè quadrangulo, ge-
niculato: foliis amygdalæ, ex
intèruallo longioribus, geni-
culatim expansis, pinnatisque,
græueolentibus, in ambitu fer-
ratis: muscario sambuci: flore
& acino eiusdem: radice niti-
tur longa, crassitudine digita-
li. Eadem vtriusque vis, & vsus
exiccans, aluo detrahens a-
quam, stomacho inutilis. Fo-
lia, olerum more coquuntur,
ad pituitam bilèmq; detra-
hendam. Caules teneri in pa-
tinis cocti, eadem efficiunt.
Radix in vino decocta, & in
cibis data, hydropicòs adiu-
uat: prodest viperarum mor-
sibus, eodem pota modo: vul-
uas emollit infidentium deco-
cto, patefacit earum spiracu-
la, & vitia corrigit. Acini in vi-
no poti eodem fungùtur mu-
nere: denigrant capillos illiti.

Folia

ἢ τῶν χαμηλῶν, σιαῖδια παρὰ
ρῆ, ἔχοντα ἄνθη λευκὰ· καρπὸν δὲ
εὐκότα* περιμένει ἐν τῷ μέλανι
ὑποπέρφωρον, βοτρυώδη, πικρὸν
χρῶν, σπινώδη.

Πρὶ Χamaeactis. Κεφ. ρεβ. 5

Τὸ δὲ ἕτερον αὐτῆς χαμα-
ἄκτη καλεῖται· αὐτὴ χαμαίπε-
της ἢ παρὰ ἑλλάνων ὅτι καὶ βοτρυώ-
δες ἔχει, χαμηλὸν ἔχουσα. Περὶ ἴσως
νον καὶ περιμέναντον· τὰ δὲ φύλλα
ἐν διασημάτων παρὰ ἑλλάνων γό-
νυ τετραγωνία, ὅμοια ἀμυγδα-
λῇ, κεχαρμένω δὲ κύκλῳ καὶ
μακρότερον, βαρύνοντα· σιαῖδιον
δὲ ἐπὶ ἄκρῳ ὁμοίον τῇ παρὰ αὐτῆς
ἔχουσα, καὶ αὐτὸς καὶ καρπὸν· ῥίζα
δὲ ὑπερὶ μακρὰ, διηκπύλη πα-
χος. Διῶμαις δὲ ἡ αὐτὴ ἀμφο-
τέραις καὶ χρεῖσσι, ἐνεραντικῇ, ὑ-
δραγωγῇ, κακοσμάχῳ μὲν τοῖς
ἐντέροις δὲ τὰ φύλλα ὡς λήχα-
να, καὶ αἰρεῖ φλέγμα καὶ χολήν. καὶ
οἱ χαμηλοὶ δὲ ἀπαλοὶ ἐν λοπάδι
ἐφθάντες τὰ αὐτὰ ποιῶσιν. ἡ ῥίζα
δὲ αὐτῆς ἀφεψηθεῖσα συνὸ οἶνον
καὶ διδιδυμὴν παρὰ τὴν δίαταιν,
ὑδρωπικὸς ἀφελεῖ· βοηθεῖ καὶ ἐ-
χιδνικοῖς ὁμοίαις πνομῇν ἀφῆ-
ψηθεῖσα δὲ μετ' ὕδατος, ἐγχρό-
δισμα, μαλάσσει ὑστέραν καὶ ἀ-
ναισμοῖς, καὶ διορδοῦται τὰς παρὰ
αὐτῆς διαδόσεις. καὶ ὁ καρπὸς δὲ συνὸ
οἶνον πεθεῖς, τὰ αὐτὰ ποιεῖ· με-
λάνει δὲ καὶ τείχας ἐγχρίδματος.

τὸ

καὶ δὲ φύλλα παρόσφρατα καὶ ἀπα-
λά, φλεγμονὰς περὶ αὐτῆς μὲν ἀλ-
φίτων καταπλασθέντα καὶ χα-
ταγμασίων ἀρμόζει καὶ κυνο-
δόντοις καταπλασθέντα καὶ κολ-
15 καὶ δὲ ὑποφρεῖς, καὶ ποδάγρα-
κοῖς βοῦν, μὲν σέας τανυρίν
ἢ βαρεῖς καταπλασθέντα.

Πρὶ πυκνὸ κόμυ. Κεφ. ροσ'.
Πυκνὸ κόμον φύλλα ἔχει διουσία
ἐν ζῶμα, βαρεῖα δὲ καὶ παρὰ καὶ
20 δριμύτερά καυλὸν τε βάρυνον
ἀνδρὸς δὲ τῶ τῷ ὀκίμου ἐμφρεῖς
καρπὸν δὲ, ὡς* περὶ ἑξῆς ἐξ ἀν-
λαναν, στρογγύλῳ, ὡς ἔχει, ὡς μι-
κρὸν μῆλον, γὰρ δὲ ὅς ἔστιν οὐ-
ται ἐν πετρῶδεσι τόποις. Διὰ
25 μιν δὲ ἔχει ὁ καρπὸς ποτὲς ὁ-
σον < ἀπὸ ἡδύος, τὰ ἑξῆς καὶ
δεινὰ ἐν πνικα ποιεῖν διαφορεῖ δὲ
καὶ οἱ δὴματα ἐπιπλασθέντος
συν ἀλφίτῳ, καὶ ἀκίδας καὶ σκί-
λοπας ἐξάγει, καὶ τὰ φύλλα δὲ καὶ
30 ταπλασθέντα, φύματα καὶ δο-
διμῶς διαφορεῖ. ἢ δὲ ῥίζα ἀντ'
λυτικὴ κοιλίας καὶ κινητικὴ χολῆς,
διδόται < β'. ἐν μικρῷ τῷ.

Πρὶ Ἀπῖς. Κεφ. ροζ'.
Ἀπῖς, οἱ δὲ, ἰσχυρά, οἱ δὲ, χαμα-
25 γάλανος, ὀρεγνὴ ἢ ἀγρία, οἱ δὲ, λιγ-
ζωστὲς, κλωνία δύο ἢ τρία ἀπὸ
γῆς ἀνίστα, ὀρεγνὴ καὶ ἐρυθρὰ
μικρὸν ὑπὸ τῇ γῆς αἶροντα φύλ-
λα πηλὴν ὁμοκότα, ἐπιμυκτέ-
ρα μὲν τοῖς καὶ γενώτερα, χλωρὰ
καρπῶς

Folia, si pratenera ac mollia
ex polenta illinantur, inflāma-
tionem mitigant: ambustis &
canis morfib⁹ illitu pfunt: vlce-
ra quæ dehiscunt in fistulā, ag-
glutinant: iis qui podagra ten-
tantur, cum seuo taurino aut
hircino profunt illita folia.

Picnocomū. Ca. CLXXVI.
Picnocomon constat eru-
cæ foliis, acrioribus, scabris,
& crassis: caule quadrangu-
lo: flore ocymi: semine maru-
bij: radice nigra, aut pallida,
rotunda, exigui mali figura,
terram redolēte: inuenitur in
saxosis locis. Semen grauiā so-
mnia & tumultuosa facit, dra-
chmæ instar potum: tumores
discutit, illitum cum polenta
& spicula, adactosque corpo-
ri aculeos, extrahit. Folia il-
litu tubercula, panósq; dif-
cutiūt. Radix eius in qua
malsa duūm drachma-
rum pondere, al-
uum soluit, & bi-
lem extrahit.

Apios. Cap. CLXXVII.
APIOS RAMVLOS
duos, siue tres iunceos spar-
git, rubros, tenues, qui à ter-
ra parum attolluntur: foliis
rutæ, oblongioribus tamen,
& angustioribus, herbaceis:
I iiii semine

DIOSCORIDIS

femine paruo, radice hastu-
lae regiae, in formam pyri tur-
binata, rotundiore tamen, suc-
ci foecunda, intus habet cor-
pus candidum, extra cortices
nigros. Superior pars eius vo-
mitione bilem pituitasque ex-
trahit: inferior, per aluum: to-
ta vtrinque purgationes mo-
uet. Succum si libet eximere,
tufa radix in fictili mergitur,
& agitata aqua, quod su-
pernatat pena selectu,
exiccatur. Purgat vtra-
que parte is succus,
sesquibolo poro.

Colocynthis. Cap. LXXVIII.

Colocynthis farmenta fo-
liaque sativi cucumeris emit-
tit, per terram repentia, diui-
sa, fructum in speciem medio-
cris pilae conglomeratum ve-
hementer amarum: quem le-
gere oportet, cum coeperit in
pallidum colorem permutari.
Medulla fructus purgatoriam
vim habet, si quatuor oboli
cum aqua mulla, melle co-
cto, myrrha & nitro excipia-
tur, & cogatur in catapotium.
Arefactae pilae teruntur, & infu-
sae clysteribus prosunt neruo-
rum resolutioni, coxendicum
dolorib⁹, & coli vitiis, ut quae
bilem, pituitam & strigmenta,
interdum

καρπὸς μικρὸς. ρίζα* ἀσποδέλη
παρεπλήσια ἔχει τὸ τ' ἀπὸ
ῥήμα, στρογγυλωτέρα δὲ, μετὰ ὀ-
πῆ. φλοιὸν ἔχουσα ἔξωθεν μέλα-
να, ἐνδοθεν δὲ λευκὴν. Ταύτης τὸ
ἔνδοθεν μέρος τ' ῥίζης ληφθέν, 5
δι' ἐμείων ἀγὰρ χολὴν καὶ φλέγμα.
τὸ δὲ πρὸς τῇ ῥίζῃ καὶ τῷ κατὰ
ρεῖ ὅλην δὲ ληφθεῖσαι ἀμφοτέρω
ταὺ κατὰ μέρος κινεῖ. ὁπίσω δὲ βε-
ληθεῖς, κόπτεται ρίζας, καὶ βαλὼν
εἰς κρατῆρα ὕδατος συντίραται, 10
καὶ τ' ἐφ' ἑκαστὸν ὁπὲν πρὸ ἀνα-
λήγων ἐθήσεται. τὰ τε τεία ἡμωθῶ
λια ποθέντα ἄνω καὶ κατὰ κατὰ
Πρὶ κολοκύνθιδος. Κεφ. ροθ.

Κολοκύνθης, οἱ δὲ κολοκύνθα αἰ-
γρὸς, οἱ δὲ σκυῖαν πικράν, οἱ δὲ κο-
λόκυνθα ἀλεξανδρίνη, κλημῆσια
καὶ φύλλα ἐσρωμένα ἐπὶ τῆς γῆς
ἀνίστη, ὅμοια τοῖς τῶ ἡμέρας σι-
κκῆ, ἐπερχομένην καρπὸν δὲ πτε-
ροῦν, ὅμοιον σφαῖρα μέση, πικρὸν
ἰσχυρῶς ὅν δὲ συνάγειν ἀρχόμενα 20
νον μεταβάλλειν ἐπὶ τὸ ὠχρότε-
ρον. Διωνάμην δὲ ἔχει ἢ μὲν ἐν-
τεινόντων τῶ καρπῷ κατὰ στικκῶν,
τερωθέντων πλεονέκων καὶ ὑδρομέ-
λιτος λαμβανομένη συνὶ νίσση καὶ
σμέρην καὶ μέλιτι ἐσθλὴν εἰς κατα- 25
πόσιον. αὐτὰ δὲ αἰσχροῦται ἐν-
ραὶ λεία, ὡς ἐλπίμας μηχανιστῶν
κλύσμασιν ἐπὶ ἰσχυροῦσιν, καὶ πα-
ρεσχυρῶν, καὶ κωλύων ἀγρῶν
φλέγμα καὶ χολεῖν καὶ ξύσμα,
ἔθ.

ἔσθ' ὅτε δι' ἐκὰς αἰματῶδες· ἔμ-
 βρυά· ὅτε ἐστὶν περὶ τὸν ἐμ-
 βρυά· τὸ δὲ διακλυσμα, ἐάν
 τις ἐκκαθάρῃς αὐτὸν καὶ πει-
 πλάσας πηλῶ, ἐναπείρους τὲ ἐν
 5 ὅξει καὶ ἡτρεφ, διὰ διακλυσθῆται·
 εἰ δὲ τις ἐναφείψῃσας μαλινερα-
 τον καὶ γλυκὺ καὶ ἐξαιθριάσας
 διὰ πειν, καὶ δάριε πάχος καὶ
 εὐσμία· ἐστὶ δὲ κακοσμία· λεί-
 αν· ἐστὶ δὲ καὶ βάλανος
 10 ἐξ αὐτῆς, πρὸς κομιδῇ τῶν πε-
 ριτωμάτων, καὶ χλωρῶς δὲ αὐ-
 τῆς ὁ χυλὸς, ἐπὶ ἰσραδικῶν ἀνα-
 τειβούκῃς ἀμύσει.

Περὶ Επιδύμου. Κεφ. ροθ'.

Επιδύμου δύμου ὅτιν αὐτός

15 τὰ σκληρότερον καὶ δύμω· ἐοικό-
 τος, ἔχει ὃ κεφαλαία λεπτά, καὶ φά,
 ἐξαγορὴς ἔχοντα ὡς τείχεα. Πι-
 νόμω δὲ συν μέλιτι, καὶ το κα-
 δάριε φλέγμα καὶ χολῶν μέλαι-
 να· ἰδίως ἀμύσει· ἐπὶ μελαγχρο-
 20 λικῶν καὶ ἐμπνευματομύων, ὅξυ-
 βάφει πολλὸς πρὸς ὀλίγον < δ'·
 συν μέλιτι καὶ δόσι καὶ ὀλίγω ὅξει.
 γινῆται δὲ πλεῖστον ἐν καππα-
 δοκίᾳ καὶ παμφυλίᾳ.

Περὶ Αλύπου. Κεφ. ρα'.

25 Αλύπον φυρμανώδης ἐστὶ πᾶσα, ὑ-
 πέρυθρος, *λεπτοκαρπός, λεπτοφυλ-
 λος· ἀνθὸς μαλακὸς καὶ κόφης με-
 σῆ, ὡς εἶζα τεύτλην λεπτήν, μεσῆ ὁ-
 ποῦ δειμῶς· σπέρμα ὡς ἐπιδύ-
 μου. γινῆται ὃ ἐν τόποις περὶ
 θαλάσσις,

interdum etiam cruorē eliciāt:
 foetus admotē enecant: dentiū
 dolorem tollit, si vna repurge-
 tur & luto oblita cū aceto &
 nitro inferuescat, hocque iure
 decocti dentes colluantur: si
 aqua mulsa aut passum in ea-
 dem incoquatur, & sub diuio
 refrigescat, potu crassum hu-
 morem & strigmenta alui de-
 trahet: stomacho supra modū
 aduersatur: subdita ex ea bala-
 no alui excrementa eiiciuntur,
 Virētis succo vtilissimē ischia-
 dici perfricantur.

Epithymū. Cap. CLXXIX.

Epithymon, flos est ē thymo
 duriore, sat urei & simili: capitula
 habet tenuia, & leuia, & in eis
 caudiculas, quasi capillamēta.
 Potum cum melle detrahit pi-
 tuitam bilēmq; atram, per in-
 ferna. Priuatim prodest melā-
 cholicis, & inflatis, acetabuli
 mēsurā, ad quatuor drachmas,
 cū melle, sale, & aceti exiguo,
 Plurimum in Cappadocia &
 Pamphylia gignitur.

Alypum. Cap. CLXXX.

Alypon furculosa herba est,
 subrubra: gracilibus ramulis:
 tenuibus foliis: flore molli, le-
 ui, & copioso: radice betæ, te-
 nui, referta acri succo: femi-
 ne epithymi: gignitur in mari-
 timis,

DIOSCORIDIS

timis, maximè Libyæ, quan-
quam alibi quoque plurima
prouenit. Semen atram bilem
deicit, si mensura epitymo pa-
ri cum sale & aceto fumatur:
verùm interanea leuiter exul-
cerat.

Empetrum seu calcifraga.

Cap. CLXXXI.

Empetron aliqui phacoides
vocat, nascitur in montibus,
& maritimis, falso gustu: sed
quo propius terreno fuerit, a-
marius sentitur. Trahit bilem,
pituitam, & aquâ si bibatur in
iure aliquo, aut hydromelite.

Clematis. Cap. CLXXXII.

Clematis viticulosum emit-
tit ramulum, rubescentè. Len-
tum, folium gustu admodum
acre ac exulcerans, repit per
arbores, vt simlax, semen tri-
tum, pituitam bilémque detra-
hit, in aqua, aut hydromelite
potum. folia eius illita lepras
purgant, cum lepidio condi-
tur ad cibos.

Vitis syluestris.

Cap. CLXXXIII.

Vitis syluestris sarmenta vi-
tis modo prælonga emittit, a-
spera, lignosa, rimoso cortice
foliis hortenſis solani, lon-
gioribus ac latioribus: musco-
lo flore, & capillaceo: fructu
exiguus

θαλασσίοις, μάλιστα τοῖς τῆς λι-
βύης τόποις παλαιοῖς, καὶ ἄλλοις
δὲ χερσαίοις παλαιοῖς. Καθαίρει δὲ
τὸ σπέρμα μέλανα καὶ χολῆν καὶ τὸ
λαβανόθυρον τὸ ἴσον παλαιοῖς με-
τὰ τῶν ἐπιτύμων καὶ ὕδατος τὰ δὲ
ἐντεσθ' ἐλαφρῶς ἵκνται.

Περὶ Εμπέτρου.

Κεφ. ρπα.

Εμπέτρον, οἱ δὲ φακοειδές,
ἐν παρυσίοις καὶ ὄρεινοις φύ-
ται, ἄλυσκον τῇ γούρῃ. τὸ δὲ ἰσ-
πεσσομένον, πικρότερον. δι-
δύμῳ δὲ ἐν ζωμῇ ἢ ὑδρομέλι-
τι, καθαίρει φλέγμα καὶ χολῆν
καὶ ὑδατῶδη.

Περὶ Κληματίδος. Κεφ. ρπβ.

*Κληματίτις κλήμα ἀνίστη ὑ-
πέρθερον, λυσιώδες, φύλλον δριμύ-
τιον, γυνοῦν καὶ ἵκναι πικρὸν. πα-
λαιῶν δὲ τοῖς δένδροις ὡς συμ-
λαξ. ταύτης ὁ καρπὸς λεῖος καὶ
ὑδατος ἢ ὑδρομέλιτος ποτὶς, ἀ-
ρεῖ καὶ τὸ φλέγμα καὶ χολῆν. τὰ δὲ
δὲ φύλλα κατὰ πλάθοντα, λε-
πιδίον ἀφίστησι. τριεχέεται δὲ με-
τὰ λεπιδίου εἰς βρώσιν.

Περὶ Ἀμπέλου ἀγρίας.

Κεφ. ρπγ.

*Ἀμπέλος ἀγρία κλήματα ἀ-
νίστη μακρὰ, ὡς ἀμπέλου, ξυ-
λώδη, τετραγώνη, φλοιοῖς ῥαχιδώ-
δη, φύλλα δὲ ὅμοια τριγώνῳ κηπίῳ,
πλατύτερα δὲ καὶ μακρότερα.
ἀνθος ὡς βίχας βρωσίσις. καρπὸν
δὲ βα

δὲ βοτρυδοῖς μικροῖς ὁμοιον, πε-
 πλανόμενον ἐρυθρόν· περιφερὲς δὲ
 ὄσῃ τὸ ἥμισυ τῶν κόκκων. Ταύ-
 τῃς ἢ ῥίζα ἀποζεδείσται ἐν οἴνῳ καὶ
 μεθ' ὕδατος πινόμενῃ τεταλασ-
 σάμεν κινάδων β'. ὕδατος δὲ
 καθαίρει· δίδοται δὲ καὶ ὕδρω-
 πικοῖς. οἱ δὲ βότρυες ἐφ' ἡλεις ἀπο-
 καθαίρουσι καὶ πάντα σπῆλον. τα-
 ειχεύονται δὲ καὶ οἱ ταύτης ἀκρέ-
 μονες ἀπ' πιουεῖς εἰς βρώσιν.

10 Πρὶ ἀμπέλου λευκῆς. Κεφ. ρπδ'.
 Ἀμπέλος λευκὴ, ἢ ὅ βρυονίαν, οἱ
 ὅ βρωσιὰ φυλον, οἱ δὲ χελιδόνιοι, ἢ
 μήλωθρον, ἢ ψιλωθρον, ἢ ἀρχέζω-
 σιν, ἢ ἄχρωσιν, ἢ κέδρωσιν καλεῖται.
 ταύτης τὰ κλήματα καὶ τὰ φύλλα

15 καὶ οἱ ἔλικες, ὅμοια τῇ ἡμέρῳ ἀμ-
 πέλου, διαστέρας ὅ πάντα, καὶ ἐμ-
 πλέκεται τοῖς παρθεκνέμενους δά-
 μροις ἐλλαμνόμενῃ τοῖς ἔλκεσι.
 καρπὸν δὲ ἔχει βοτρυοειδῆ, πυρ-
 ρόν, ἢ ψιλόν ὅ τὰ δέρματα. ταύ-

20 τῇς οἱ ἀσπείραροι καὶ ὅ παρθεκνέ-
 ἐκλεάσθησιν ἐφ' οἱ ἐσθίουται ἄριστον
 καὶ κοιλίαν κινουῦντες. Διούριον
 δὲ ἔχει τὰ φύλλα καὶ ὁ καρπὸς καὶ
 ἢ ῥίζα δριμύειαν· ὅσῃ ἐπὶ τῇ χει-
 ρωνίαν καὶ γαγγραινικῶν καὶ φαρ-

25 δαμνικῶν καὶ παρθεκνέμων ἐλκῶν
 μεθ' ἁλὸς καὶ ἀπλάσσομα ποιεῖ.
 ἢ ὅ ῥίζα χροῖα ῥίπτει καὶ τετανοῖ
 καὶ ἐφ' ἡλιν ἀποκαθαίρει ἰόνθους, φα-
 κας, οὐλας, μύλαινας σὺν ὀρέῳ καὶ
 ῥῇ χύμῳ καὶ πῆλει καθαίρει ψιδεῖσθαι δὲ
 μετ'

exiguis vuis similis, post matu-
 ritatem rubente: rotunda est
 acinorū facies. Feruēfacta ra-
 dix in aqua, & in cyathis duo-
 b' vini aqua marina diluti, po-
 ta, humorem alui ciet: ideo hy-
 dropicis datur. Vux eius, vitia
 cutis in facie, & maculas om-
 neis expurgant. Enascentes vi-
 ticulæ, cibi gratia sale con-
 diuntur.

Vitis alba. Cap. CLXXXIII.

Vitem albam aliqui bryo-
 niam vocant. Folii viticulis,
 pampinisque, satiuam vitem
 imitatur, sed hirsutiora sunt o-
 mnia: ea quos prope se nacta
 fit frutices, suis clauiculis com-
 plectitur: fructus rubens in
 vua dependet, quo coria pilis
 spoliatur. Ex ea asparagi, qui
 prima germinatione exeunt,
 decocti in cibo, aluum & v-
 rinam ciet. Folia, fructus, ra-
 dix, acrem vim fortiuntur: i-
 taque vlcenum phagedænis,
 gangrænis, chironiis, putren-
 tium tibiarum tædio, efficaci-
 ter ex sale illinuntur. Radix
 corpus abstergit, & cutem e-
 rugat: vitia cutis in facie, va-
 rōsque, lentigines, & cicatri-
 ces nigras emendat, cum eruo,
 creta Chia, & fœnogreco. Eo-
 dem effectu prodest decocta

in

DIOSCORIDIS

in oleo, vsque dum liquefcat: fugillata tollit, & reduuias committit: inflammationes discutit illita ex vino: suppuratio- nes rumpit: medicamento apte immiscetur, quod carnem ex- est: infracta ossa extrahit, tri- ta & imposita. Datur comi- talibus in potu drachmę pon- dere, quotidie, anno toto. Pro- dest attonitis, & vertigine la- borantibus, confimiliter assum- pta. Contra viperarum ictus pota drachmis duabus, auxilia- tur: partus necat: mentem in- terdū subturbat: foeminarū lo- cis apposita, partus secundasq; morantes trahit: cit vrinam po- ta. Eclegma ex ea fit cum mel- le, difficile spirantibus strangu- latu oppressis, tussietibus, vul- fis, ruptis, & laterū doloribus. Lienem ternis obolis pota ex aceto, triginta diebus, consu- mit: illinitur ad eadem cum fi- co. Ad muliebres infessus de- coquitur: siquidem vulvas pur- gat, sed abortum facit. Succus ē radice vere exprimitur, qui trahit pituitam, cum aqua mul- sa potus. Ad pforas & lepras, femē efficaciter illinitur. La- ctis abundantiam facit fuccus eius, si cum tritico decocto forbeatur.

μέλι ἐλαίῳ μέλει τι καρωδίῃ, πρὸς
τὰ αὐτὰ ἀρμόζει· αἶρει δὲ καὶ ὑπό-
πια, καὶ πτερυγία τὰ ἐν δακτύλοις
συσελλῇ· σὺν δὲ οἷῳ κατὰ πλάσ-
σιν ὁρῶν, διαφορῇ φλεγμαῖας καὶ ἀ-
ποστήματ' αἰστέει· ἀνὰ γὰρ δὲ ὅσῃ, 5
λεία κατὰ πλάσιν ὁρῶν, σὺν πᾶσι τ'
μέλει· ἐπιτηδείως πίνεται δὲ καὶ
πρὸς ἐπιληψίας ὀκλή δ. καὶ δ' ἡ-
μέραν πρὸς ἐνιαυτὸν. ἀφ' ἧς ἀπο-
πλήκτις καὶ σποτωμοίτικὸς ὁμοί-
ως λαμβανόμεν. δοσὶν γὰρ ἑλ. 10
καὶ ποθεῖται, ἐχθροῖσι βουθεῖ, καὶ
ἐμβρυα φθείρει· ἄσπτα δ' αἶται δ'
ἐνίοτε τ' διαύοιαν. * καὶ ἦρα κινεῖ
πυρρὸν καὶ προσεθεῖται ὑστέρᾳ ἐμ-
βρυα καὶ δεύτερᾳ ἐπασσάται. καὶ
ἐκλεικτον δ' μὲν μέλιτος δ' αὐ- 15
τῆς τοῖς πνιόμενοις, καὶ δυσπνέουσι,
καὶ βήσοισι· πλεονεχῶν δ' ἀρρῶσι καὶ
ρήγμασι, καὶ σπασμοῖσι δίδεται. καὶ
σπλῆνα τίκει τελευθόλῃ ὀκλή πο-
θεῖται σὺν ὅσῃ ἐπὶ ἡμέρας κ'. καὶ
κατὰ πλάσιν δὲ μὲν σῆκε πρὸς 20
τὰ αὐτὰ χροῖμας. ἀφ' ἧς ται δὲ
καὶ εἰς ἐγκάθισμα· καὶ θαρπικὸν ὑ-
στέρᾳ ὄν, καὶ ἐμβόλιον. χυλίζει δὲ
ἡ βίβα αὐτῆς ἕως πίνεται δ' σὺν
μελικράτῳ ὁ χυλὸς πρὸς τὰ αὐ-
τὰ ἀγων φλέγμα. ὁ δ' ἡ καρπὸς πικρὸς 25
πρὸς ψώρας καὶ λέπρας συρρῶ-
μενος καὶ κατὰ πλάσιν ὁρῶν. κα-
τασπῇ δὲ καὶ γάλα ὁ καρπὸς αὐτῆς
χυλιδεῖς, καὶ μετὰ πυρρὸν ἐπιμέ-
νων βοφιδεῖς.

Vitis

Πεὶ Ἀμπέ.

Πρὶ Ἀμπέλου μελαίνης.

Κεφ. ρπέ.

- Ἀμπελος μέλαινα, οἱ δὲ βρυονία μέλαινα, οἱ δὲ χειράκων ἄμπελον, φύλλα ἔχει κισσῶ ὅμοια, μάλλον δὲ παρὰ τὸ σμύλκεος· καὶ οἱ χαμλοὶ, μείζονα δὲ ταῦτα· ἐλλαμβάνεται δὲ καὶ αὐτὴ τὸ δένδρον τῷ ἑλίξει· καρπὸς βορυνώδης, χλωρὸς καὶ ἀργυρῶ, πεπαισθεὶς ὅ μάλιστα γίνεταί· ῥίζα μέλαινα ἐξωθεν, ἐνδοθεν δὲ πυρροειδής. Καὶ ταύτης οἱ χαμλοὶ κατὰ τὴν παρὰ τὴν ἐκτέλεσιν λαχανεύονται· εἰς δὲ καὶ οὐρετικοὶ καὶ καταμεινῶν ἀγῶροι, τικτικοὶ πωληνός, ἐπιληπτικοί, καὶ σκοτωματικοί, καὶ παραλυτικοί ἀμύζουσι· ἔχει δὲ ἡ ῥίζα διώματι ὁμοίαν τῇ λευκῇ παρὰ τὸ αὐτὰ ἀμύζουσαν, ἥ ἥον μὲν τοὶ ἐνεργεῖ· ποιεῖ δὲ παρὰ τὸν πῶν ὑποζυγίων λόφους ἐπὶ δὲ ἐλκω-
- 20 θῶσι τὰ φύλλα σινδύων κατὰ πλάτυμνον· καὶ παρὰ τὰ στίγματα ὁμοίως ἐπιτίθενται.

Περὶ Πτέιδος. Κεφ. ρπς'.

- Πτέεις, οἱ δὲ βλήχρον, οἱ δὲ πολυρρίζον χαλοῦσι, φύλλα ὅσῃ ἄχαυλα, καὶ ἀνανθή, καὶ ἀκάρπα ἐξ ἐνός μορίου, παρὰ πῆχυν τὸ μέγεθος, ἐν τῇ μετρώα καὶ ἀνθηκωδῆ ὡς πτέρυξ, ὑποδυσώδη· ῥίζαν δὲ ἔχει ἐπιπλεαίον, μέλαινα, ὑπομήκη, ἐμφυσεὶς ἐχούσαν πολλὰς, ὑπο-

Vitis nigra.

Cap. CLXXXV.

Nigra vitis, quam aliqui nigram bryoniam vocant, folia fert hederæ, smilaceis proxima, sed maiora: caules etiam cognatos, capreolis suis arbores, quasi adminicula, comprehendit: fructus racematim coherent, qui inter principia nigrescunt: radix foris nigra, intus buxæ colore. Viticulæ quæ primo germinum partu erumpunt, in olera recipiuntur: menses pellunt, vrinæ ciunt, lienem absument, vertiginosis, comitialibus, nervorum resolutione tentatis, profunt. Radix eadem, quæ vitis alba præstat, sed inefficacius. Folia cum vino exulceratis iumentorum cervicibus commodissimè illinuntur:

luxatis itidem imponuntur.

Filix. Cap. CLXXXVI.

Filici folia sine caule, sine fructu, sine flore, ex vno pediculo, cubitali longitudine exsunt multifida, & lateribus pennata, subgravi odore: radice per summa cespiti nigra, oblonga, filices multas fundente, subafrin

DIOSCORIDIS

subalstringēte gustu: nascitur in
mōtibz, & saxosis. Radix latas
tineas excutit, sumpta drach-
mis quatuor ex aqua mulla:
melius si cum scammonia aut
veratri nigri totidem obo-
lis detur: sed qui fumunt, al-
lia prægustare debent. Labo-
rantes lienis incremento re-
creat. Radix & potu & illitu
cum axungia vulneribus sagit-
ta arundinea factis, est auxilio:
cuius rei probatio talis fertur:
Peribit filix, quam per ambitū
fata copiosior arūdo coronet:
& contrā, euanescēs abibit a-
rundo, quam obsepiens multa
filix in orbem cinxerit.

Filix foemina.

Cap. CLXXXVII.

Filix foemina foliis est filicis,
furculosis, altioribusq; & quæ
non singulari, vt illa, pediculo
fulciantur: radicibus lōgis, plu-
ribus, obliquis, quæ ex nigro in
luteū flauescunt: aliqua etiam-
num rubræ inueniuntur. Pel-
lunt lata interaneorum ani-
malia, cum melle, eclegmate
sumpto: potæ cū vino, drach-
mis tribus, teretes tineas eiici-
unt: datæ foeminis, sterilita-
tem faciunt, & prægredientibus
abortum, si supergrediantur.
Farina humidis vlceribus &
cica-

ὑποσυφούσας τῇ γένει· φύεται
ἐν ὄρεινοῖς καὶ πετρώδεσι τόποις.
Ταύτης ἡ ῥίζα ἑλμινδα πλατεῖ-
αν ἐκπνέουσι < δ'. ἑλκὴ μετὰ
μελικράτου λαμβανόμεν· βέλ-
πον ὃ εἰ μετὰ σκαμμωνίας ἢ ἑλ-
λεόρου μέλανος ὀδοντῶν τετρί-
ων δοῖν τίς· δεῖ δὲ προσκορ-
φαεῖν τοὺς λαμβανόντας· ποιεῖ
δὲ καὶ πρὸς ἀποκατάστασιν ἀπλη-
νιδόσι· καὶ μετὰ ἀξουργίου δὲ ἡ
ῥίζα ποδεῖται καὶ καταπλαθεῖ-
ται, ποιεῖ πρὸς τοὺς ὑποκαλ-
μου πληγύτας· ἢ δὲ δοκιμὴ τοι-
αύτη· ἐν δα ὅτ' περὶ καλὰμος καὶ
πολύ βλάχρον, στεφάωσιν· ἀφα-
νίζεται τὸ βλάχρον.

Περὶ Θηλυπτείδος.

Κεφ. ρπζ'.

Θηλυπτεῖς, οἱ δὲ νυμφαῖον
πτεῖν ὀνομάζουσι, τὰ μὲν φύλλα
πτεῖ δι' ὅμοια, οὐ μονόμορα ὃ ὥς
τὰ εὐκείνης, ἀλλὰ πολλὰς ἔχοντα
ἀπεφύσεις καὶ ὑψηλοτέρας ῥίζαι ὃ
ὑπὲρ μακρὰ, πλαχεῖαι, πλείους,
ὑποζανθοὶ ἐν τῷ μέλανι πνῖες δὲ
ἐρυθραί. Καὶ αὐταὶ δὲ (ὡς) μέλι-
τι ἐν ἐλεγκτῷ λαμβανόμεναι,
πλατεῖαν ἑλμινδα ἐκβάλλουσι.
ὡς οἷον δὲ πνέμεναι, < ὃ πλῆ-
θος τρογγύλων ἐκπνέουσι ἐλ-
μινδα· γυναιξὶ δὲ δοδεῖται, ἀ-
συληφίαν ποιῶσι, καὶ ἔγκμος δὲ
διαβῇ ἐκπνέωσκει· ἐνθαὶ δὲ ἐπὶ
τῷ δυσληθῶν καὶ κατύρτων ἐλκῶν
ἐπι-

ἐπιπλάσονται· λόφοις τὲ ὑπο-
ζυγίων ἰστανται. τὰ δὲ φύλλα ἀ-
πὸ πίελας λαχαρεύει· ἐφ' ὧν
βιβρωσκόμια, καὶ κοιλίαν μα-
λάσσειν.

Περὶ Πολυπόδιον.

Κεφ. ρπθ'.

- Πολυπόδιον φύει ἐν πέτραις
βρύα ἐχούσας καὶ ἐν τοῖς ἀγρίοις
ἀρέμνοις τοῖς ἐπὶ τῷ δρυὶν, ἀπ-
δαμνὲς ἐχούσαι τὸ ὕψος, ὅμοιον τῇ
10 πείρειδι, ὑπόδαυς, τετραμήριον,
οὐ μὴν οὐτῶ λεπτοχιδῶς· ῥίζα δὲ
ὑπερὶ διασείας, πλεκταῖας ὡπε-
ρεῖ πολύπυς ἐχούσαι, πάχος μικρὸν
δακτύλου, ξυθεῖσαι δὲ ἐνδοθεν,
χλωρὰ, σφυγνὴ, τῇ δὲ γένει ὑπό-
15 γλυκὺς. Δυνάμειν ἐχούσαι καὶ παρ-
πικνὴν δίδονται δὲ συγκατεψαμένη
ὄρνιθι, ἢ ἰχθύσι, ἢ στυτλῶν, ἢ μα-
λάχῃ πρὸς καὶ θάλασσαν. ἕνεα δὲ ἐ-
πιπλάσονται ἐν μελικράτῳ, ἀγρί-
φλέγμα καὶ χολύ. πικρὴ καὶ πρὸς
20 σπέρματι ἢ ῥίζα λεῖα καὶ ταπλασ-
σόμενη, καὶ πρὸς ῥαγάδας τὰς ἐν
μεισοδακτύλοις.

Περὶ δρυοπείρεος. Κεφ. ρπθ'.

- Δρυοπείρεος φύει καὶ τὰ βρύα-
δη μέρη τῶν παλαιῶν δρυὶν, ὅμοια
25 πείρειδι ἐλάτῳν καὶ πολλῶν τῇ γέ-
σει· ῥίζας δὲ ἔχει κατ' ἐπιπλοκὴν
διασείας, σφυγνῆς καὶ τῇ γένει, ἐν
τῷ γλυκεῖ ῥέπυσσα. Αὐτῇ ἐπι-
πλάσονται λεῖα συνὲς ταῖς ῥίζαις,
πείρας ψιλοῖ· δέει δὲ ἀπὸ τῆς πο-
ταφῆς τῶν

cicatrici repugnātibus inspar-
gitur: iumentorū ceruibus mar-
detur. Folia recentia, in oleri-
bus cocta manduntur, vt ven-
trem emolliant,

Filicula, siue polypodiū.

Cap. CLXXXVIII.

Filicula nascitur in muscosis
petris, & vetustis arborū cau-
dicibus, præsertim quercuum,
palmi altitudine, filici similis,
subhirsuta, non tenui perinde
diuisura: radix pilosa, in qua
continentur cirri, ceu poly-
porum, crassitudine digiti mi-
nimi, coloris intus herbacei,
austera aliquantum, & gustu
subdulcis. purgandi vim habet:
coquitur cum gallina, aut pi-
scibus, aut beta, aut malua, ad
aluū soluendam. Arida fa-
rina aquæ mulsæ insparfa, de-
trahit bilem & pituitam: trita
luxatis efficaciter illinitur, &
aduersus rimas quæ inter digi-
tos fiunt.

Dryopteris. Ca. CLXXXIX.

Dryopteris nascitur in ve-
terum roborum musco, filici
similis, multo minore folio-
rum incisura: radicibus inuicem
implexis, hirsutis, gustu acer-
bis, in dulcedinem vergenti-
bus. Psilothrum est cum radi-
cibus trita: illinitur enim pri-
mum

DI OSCORIDIS

mum usque dum sudorem euo-
cet, mox sudor abluitur, & re-
cens imponitur.

Cnicus. Cap. C X C.

Cnicus foliis constat oblon-
gis, per ambitu diuifis, asperis,
spinosis: caule sesquipedali: ca-
pitulo magnitudine grādis o-
liuæ: flore croci: semine candi-
do, alioqui rufo, lōgo, angulo-
fo. Huius flore in obsoniis vtū-
tur. Seminis tufi & expressi suc-
cus, cū aqua mulsā, vel iure gal-
linacei aluū purgat, sed stoma-
cho aduerfatur. Ex eo autē fiūt
offulē, quas placentulas vocāt,
adiectis succo amygdalis, ni-
tro, aniso, & melle decocto,
quæ aluū emolliunt. Hæ in par-
tes quatuor finduntur, quæ nu-
cis iuglandis magnitudinē im-
pleant: è quibus ante cœnam
duas vel tres sumpfisse satis est.
Ratio temperādi hæc est: Cni-
ci candidi sextarius, amygda-
lorum tostorum & delibrato-
rum cyathi tres, anisi sextarius
vnus, aphronitri drachma vna,
cum carnibus triginta carica-
rum. Seminis fuccus lac cogit,
& magis ipsum resoluēdæ alui
facultate donat.

Mercurialis. Cap. C X C I.

Lynozofis, aliqui partheniō,
alij hermubotanion appellāt:
foliis

περὶ τὸν μετὰ τὸ ἡμέρας τὸν
χρῶτα ἢ νεαρὴν ἐπιπλάσσειν.

Περὶ κνίκου.

Κεφ. ρς.

Κνίκος φύλλα ἔχει ἐπιμήκη,
ἐπιτεταμημένα, τραχέα, ἀκαν-
θώδη· χαμηλοὺς δὲ πηγυραῖοις ἐφ'
ὧν κεφαλῇ κατὰ μέγεθος διελ-
λίας· αὐτὸς πρόκιω ὁμοιον· σπέρ-
μα λευκὸν καὶ πυρρὸν, ἐπιμή-
κες, γερωνιωμένον. Τοῦτο τῷ
αὐτῷ χρῶνται εἰς τὰ περὶ τοῦ
λίμματα. τὸ σπέρμα κοσμάμε-
νον καὶ χυλίζόμενον (ὡς ὑδρε-
μέλιτι ἢ ζωμῷ ὄρνιθος, κοιλίαν
καθαίρει, κακὸς μαχρον δὲ ὄρε-
γίνεται δὲ καὶ κοπίαει κοιλί-
ας μαλακτικὰ, τοῦ ὅπου αὐτοῦ
μυρρῶτος ἀμυγδαλῶν καὶ νίτρω,
καὶ ἀνίστη, καὶ μέλιτι ἐφ' ὧν. δέει
δὲ περὶ δέιπνου λαμβάνειν εἰς
δ'. διελόντα, ὡς βασιλικὸν χα-
ρύου μέγεθος β'. ἢ γ'. σκευάζειν
δὲ τὸν τρόπον τοῦτον δέει. κνί-
κος λευκὸς ξέσση δ'. θασίων πα-
φωγμένων ἢ λελεπυσμένων κυά-
θους τρεῖς ἀνήστου ξέσση ἓνα, ἀ-
φρονίτρου < δ'. ἰσχάδων τῆς σαρ-
κὸς ἀριθμῷ λ'. πῶσαι δὲ καὶ γά-
λα ὃ χυλὸς τοῦ σπέρματος, καὶ
λυτικώτερον πιεῖ.

Περὶ Λινοζώσεως.

Κεφ. ρς δ.

Λινοζώσις, οἱ δὲ παρθένιον,
οἱ δὲ ἐρμῶν βοτάνιον καλοῦσι·
ἔχει

ἔχει τὰ φύλλα ὅμοια ὠκύμῳ
 πρὸς τὴν ἐλπίδα, ἐλάττω
 δὲ κλωνία διγνῆατα, μαρ-
 λας πολλὰς, πυκνὰς ἔχοντα· τὴν
 δὲ καρπὸν, ἢ μὲν σήκεια βορβο-
 5 ρῶν καὶ πελῶν· ὁ δὲ ἄρρεν, πρὸς
 τὴν πετάλοισι μικρὸν, στρογγύλον
 ὡς ἄρ' ἐρχόμενα κατὰ δύο προσκεί-
 μενα· ὅλος δὲ ὁ θαμνίσκος σπι-
 θαμνίσκος ἢ καὶ μείζων. Κινῶσι
 δ' ἀμφοτέραι κοιλίαι λαχανεύου-
 10 μέναι καὶ ἐπιδόμναι· κατεφό-
 μέναι δὲ ἐν ὕδατι καὶ πονομήνου
 τοῦ ὕδατος, ἄριστοι γινώσκουσι καὶ ὕ-
 δα τώδην. ὁκοῖ δὲ τὰ μὲν τῆς θη-
 λείας φύλλα λεῖα πονομήναι καὶ
 πρὸς τὴν μὲν μετὰ τὴν κατὰ
 15 σπιντὴν αἰδέοις, σπινθῆν σήκε-
 ως πινεῖσθαι, τὰ δὲ τοῦ ἄρρενος
 ὁμοίως ὁππιδευδέντα ἄρρενορ-
 να γινεῖσθαι.

Περὶ Κυνοκράμβης.

Κ:φ. ρςβ'.

20 Κυρία ἢ κυνοκράμβη, οἱ δὲ λι-
 νοζώεις ἀρεῖα ἄρρεν, χαμλὸν ἀ-
 νῆσι δὲ σπιθαμίσκον, σπινθῆν ὕ-
 πέλευκον· φύλλα ἐμφερῆ λινοζώ-
 σιδι ἢ κινῶν, ὑπέλευκα ἐκ διαση-
 μάτων· τὴν δὲ καρπὸν πρὸς τοῖς
 25 πετάλοισι πρὸς σπινθῆν μικρὸν,
 στρογγύλον. Δυσάμην δὲ ἔχει ὁ
 χαμλοῖς καὶ τὰ φύλλα πονομήναι,
 κοιλίας κινηπικῆν. λαχανεύου-
 κατεφόμναι δὲ, τὸ ὕδωρ ἄρει
 γινώσκουσι καὶ ὕδα τώδην.

Περὶ Ἡλίου.

foliis constat ocymi, helxinæ
 cognatis, sed minoribus: ramu-
 lis duplici geniculorum nodo
 cinctis, alarū cauis multis: fru-
 ctu foeminæ, copioso, quan-
 dam racemorum speciem pre-
 bente: mari, è foliorum finū
 dependente, paruo, rotundo,
 ceu binis testiculis vnā cohæ-
 rentibus: frutice dodrātali aut
 maiore. Vtraque in oleribus
 manditur, ad aluum ciendam:
 cocta in aqua, epoto iure bi-
 lem aquamque detrahit. Con-
 stat vt mares gignantur, hunc
 facere: vt foeminæ, illam, si
 à purgatione bibantur,
 & trita folia geni-
 talibus admo-
 ueantur.

Cynocrambe.

Cap. CXCII.

CYNIA aut cynocram-
 be, cauliculum binum dodran-
 tum altitudine emittit, mol-
 lem, subalbidum: folia mer-
 curiali aut hederæ similia, cer-
 tis interstitiis subalbida: semen
 foliis adheret, paruum, rotun-
 dum. Folia cum caulibus po-
 ta, aluum ciunt: oleribus com-
 mendantur. Ius decocti & pi-
 tuitam & bilem aquamq; de-
 trahit.

K Helio-

DIOSCORIDIS

Heliotropium magnum.

Cap. CXCIIL.

Heliotropio magno flos est effigie scorpionis caudæ, unde scorpium ei nomen: & quoniam folia cum sole circumagat, heliotropion dicitur. Folia ocymi habet, hirsutiora, candidiora, & maiora: ramuli à radice terni, quaterni, aut saepe quini exiliunt, multis alis concaui: flos in cacumine candidus, aut subfulvus incuruatur vt scorpionis cauda: radix tenuis est, & inutilis: nascitur in asperis. Decoctum herbæ ex aqua, fasciculo manus plenæ, potu pituitam bilémque per aluum extrahit: contra scorpionum iactus ex vino potum, & illitum prodest: ad alligatur ad conceptus arcendos. Aiunt per horam vnam ante accelsiones, feminis grana quatuor cū vino quartanas finire: tria verò, tertianas. Illitum semen fornicantes verrucas pensilifque, & thymos, & epinyctidas exiccat. Folia infantum destillationibus, quas syriafeis vocant, podagris, luxatisque utilissimè illinuntur: menses ciunt: partus trita & imposita pellunt.

Heliotro-

Πρὶ Ἡλιοτρόπιον ἡ μεγάλη.

Κεφ. ρςγ.

Ἡλιοτρόπιον τὸ μέγα, ὃ ἔμοιγε κάλεισαν σκορπίουρον ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ αὐτοῦ ῥήματος, ἡλιοτρόπιον δὲ ἀπὸ τοῦ συμπεριτρέπεσθαι τὰ φύλλα τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει. ἔχει δὲ τὰ φύλλα ὡκίμως παρὰ πλείους, διούτερον δὲ καὶ * μεκάντερον, καὶ μέζονα κλωνία ἀπὸ τῆς ῥίζης ὅσον γ. ἢ δ. ἢ ε. καὶ ἐκ τούτων μαρμαλας παλαιοῖς * ἐστὶ ἄκρων δὲ αὐτοῦ λευκόν, ὑπόπυρρον, ὀπκαμνέον, καὶ δάκτυλος σκορπίου οὐρά: ῥίζα δὲ λεπτή, καὶ ἄχρητος· φύεται ἐν τραχέσι τόποις. Τοῦτου ὅσον δέσμη ἀφελῶν δειῖται μετ' ὕδατος καὶ πινεῖται, ἢ φλέγμα καὶ χολὰ καὶ κοιλίας ἀρμύζει δὲ καὶ σκορπιόληκτοις μετὰ οἴνου πινόμεν καὶ καταπλασσομένη· περὶ αὐτόκιον δὲ πελάττειται. φασὶ δὲ περὶ μίας ὥρας τῆς ὀπισθημαστας, τοῦ καρποῦ δ'. κόκκοις μετ' οἴνου πετρέντας, τετραγύτοις καταπαύειν· τετράτοις δὲ πέντε. καταπλασσομένης δὲ ὁ καρπὸς, μυρμεκίας καὶ ἀκροχορδόνος καὶ δύμοις καὶ ὀπνηκτίδας ἐξηλαίνει. τὰ δὲ φύλλα ποδῶν καὶ ῥέμασι καὶ σπεισὶ παιδίοις ὀππαλάττειται ἀφελίμως· κινεῖ δὲ καὶ ἐμμύνα. καὶ ἐμβρῶν ἄγει λεία περὶ σπέντα.

Περὶ

Πρὶ Ἡλιοτρόπιον τὸ μικρὸν.

Κεφ. ρς δ'.

Heliotropium paruum.

Cap. CXCIII.

Heliotropium paruum, nascitur in palustribus, iuxta lacus, foliis antedicto proximis, rotundioribus: semine, acrochordonum verrucarum modo, pensili, rotundo. Herba cum suo semine pota, adiecto nitro, hyssopo, nasturtio, & aqua, latas tineas teretesq; excutit. Pensiles verrucas, quæ acrochordones vocantur, cum sale illita tollit.

Scorpioides. Cap. CXCIV.

Scorpioides herbula est, foliis paucis, semine caudæ scorpionis effigie. Illita scorpionum ictibus presentaneo est auxilio.

Ἡλιοτρόπιον τὸ μικρὸν φύεται ἐν τελευτάδεσι τόποις καὶ παρὰ λίμναις, ἔχον φύλλα περισπλήσια τῷ παρειρημένῳ, στρογγυλότερα δὲ καρπὸν στρογγύλον ἀποκρεμάμενον ὡς ἀκροχορδόνας. Διῶνται δὲ ἢ πῶς μετὰ τῷ καρπῷ πνομένην σὺν νίτρο καὶ ὑσσώπῳ καὶ καρδάμῳ καὶ ὑδατί, ἢ λμινδα πλάειαν καὶ στρογγύλην ἐκπιπύλασθαι· ἀλλ' ὅ καὶ ἀκροχορδόνας (ὡς αἱ σὺν καταπλάσσειν).

Πρὶ Σκορπιοειδὸς. Κεφ. ρς ε'.

Σκορπιοειδὲς βοτάνιον φύλλα ἔχον ὀλίγα καὶ σπέρματα, οὐραῖς σκορπίου ἐμφερῇ. βονθεῖ δὲ καταπλάσσειν ἀσκορποπλήκτοις ἔκρας.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΒΙ-
ΒΑΙΟΥ ΤΕ-
ΤΑΡΤΟΥ.

QUARTI LIBRI
FINIS.

ΠΕΔΑΚΙΟΥ

PEDANII